CONCLUZIILE AVOCATULUI GENERAL
DOAMNA JULIANE KOKOTT
prezentate la 8 iulie 2021 [1]

**Cauza C-874/19 P**

**Aeris Invest Sàrl**
**împotriva**
**Comitetului unic de rezoluție (SRB)**
**și**
**Cauza C-934/19 P**
**Algebris (UK) Ltd,**
**Anchorage Capital Group LLC**
**împotriva**

**Comitetului unic de rezoluție (SRB)**

„Recurs – Uniune bancară – Mecanismul unic de rezoluție a instituțiilor de credit și a anumitor firme de investiții – Rezoluția Banco Popular Español – Regulamentul (UE) nr. 806/2014 – Adoptarea unei scheme de rezoluție – Instrumentul de vânzare a activității – Articolul 20 – Evaluare în scopul rezoluției – Reducerea valorii contabile și conversia instrumentelor de capital relevante – Evaluare provizorie – Noțiune – Necesitatea efectuării unei evaluări definitive *ex post* – Protecția acționarilor și a creditorilor – Corecție în temeiul articolului 20 alineatul (12) din Regulamentul nr. 806/2014 – Principiul «no creditor worse off» – Carta drepturilor fundamentale a Uniunii Europene – Articolul 17 – Protecția proprietății”

## I. Introducere

1. Timpul joacă un rol fundamental în rezoluția unei bănci. Pentru a nu deruta piețele financiare sau depunătorii și pentru a evita așa-numitele situații de panică bancară (*bank runs*), autoritățile de rezoluție trebuie să aibă competența de a decide și de a pune în aplicare rezoluția unei bănci în termen de câteva zile. Implicațiile unei astfel de decizii sunt semnificative, întrucât, în anumite împrejurări, aceasta implică nu doar atingeri profunde aduse drepturilor de proprietate ale acționarilor și ale creditorilor, ci creează de asemenea, în mare parte, un fapt împlinit.

2. Prin urmare, evaluarea prealabilă a activelor și a pasivelor băncii aflate în dificultate are un rol determinant pentru acționarii și creditorii băncii în cauză. De rezultatul acesteia depind instrumentele de rezoluție care trebuie puse în aplicare, precum și măsura în care acționarii și creditorii sunt obișnuiți să suporte pierderile.

[1] Limba originală: germana.

3. În cazul Banco Popular spaniole, care a fost prima instituție de credit la nivel european intrată în rezoluție în anul 2017, Comitetul de rezoluție [denumit în continuare „SRB” (Single Resolution Board)] a ajuns la concluzia că, pentru a compensa pierderile acestei bănci se impuneau, mai întâi, anularea acțiunilor băncii și reducerea valorii contabile a creanțelor față de bancă, în cuantum de peste 4 miliarde de euro. Abia ulterior, toate celelalte active, drepturi și pasive au putut fi transferate către Banco Santander, care a plătit, în schimb, cu titlu simbolic, 1 euro. Astfel, a fost necesar ca evaluările pertinente să fie efectuate sub o presiune a timpului extremă.

4. Acum, prezentele recursuri privesc problema dacă și, în caz afirmativ, în ce condiții foștii acționari și creditori ai Banco Popular pot solicita efectuarea unei așa-numite evaluări definitive *ex post*, după ce valoarea contabilă a instrumentelor lor de capital a fost deja redusă complet sau acestea au fost anulate, iar Banco Popular a încetat să existe prin fuziune cu Banco Santander.

## II. Cadrul juridic

5. Cadrul juridic al celor două recursuri este constituit de Regulamentul (UE) nr. 806/2014 al Parlamentului European și al Consiliului din 15 iulie 2014 de stabilire a unor norme uniforme și a unei proceduri uniforme de rezoluție a instituțiilor de credit și a anumitor firme de investiții în cadrul unui mecanism unic de rezoluție și al unui fond unic de rezoluție și de modificare a Regulamentului (UE) nr. 1093/2010 (denumit în continuare: „Regulamentul MUR”) [2].

6. Considerentele (56)-(64) ale acestui regulament au următorul conținut, în extras:

„(56) În scopul de a reduce la minimum perturbarea pieței financiare și a economiei, procesul de rezoluție ar trebui realizat într-o perioadă scurtă de timp. […]

(58) […] obiectivele rezoluției ar trebui să fie asigurarea continuității serviciilor financiare esențiale, menținerea stabilității sistemului financiar, diminuarea hazardului moral prin reducerea la minimum a dependenței entităților care se află în dificultate de sprijinul financiar public și protejarea depunătorilor.

[…]

(63) Cu scopul de a proteja drepturile acționarilor și ale creditorilor, ar trebui stabilite obligații clare în ceea ce privește evaluarea activelor și a pasivelor instituției aflate în rezoluție și […] evaluarea tratamentului care li s-ar fi aplicat acționarilor și creditorilor în cazul în care entitatea ar fi fost lichidată printr-o procedură obișnuită de insolvență. […] Înainte de luarea oricărei măsuri de rezoluție, ar trebui efectuată o evaluare corectă, prudentă și realistă a activelor și pasivelor entității. Această evaluare nu ar trebui să poată face obiectul unei căi de atac decât împreună cu decizia de declanșare a procedurii de rezoluție. În plus, […] ar trebui să se efectueze, după aplicarea instrumentelor de rezoluție, o comparație *ex post* între tratamentul acordat acționarilor și creditorilor și tratamentul de care aceștia ar fi beneficiat în cadrul procedurii obișnuite de insolvență. În cazul în care se constată că acționarii și creditorii au primit ca plată a creanțelor un cuantum inferior celui pe care l-ar fi primit în cadrul procedurii obișnuite de insolvență, ei ar trebui să aibă dreptul la plata diferenței, în cazurile în care prezentul regulament prevede acest lucru. Diferența respectivă, dacă există, ar trebui plătită fondului creat în conformitate cu prezentul regulament.

[2] JO 2014, L 225, p. 1.

(64) […] Din rațiuni de urgență, comitetul ar trebui să poată efectua o evaluare rapidă a activelor sau a pasivelor unei entități care se află în dificultate. Această evaluare ar trebui să fie provizorie și aplicabilă până la efectuarea unei evaluări independente.”

7. Articolul 3 alineatul (1) din acest regulament prevede:

„În sensul prezentului regulament se aplică următoarele definiții:

[…]

30. «instrument de vânzare a activității» înseamnă mecanismul prin care o autoritate de rezoluție efectuează un transfer al instrumentelor de proprietate emise de o instituție aflată în rezoluție sau al activelor, drepturilor sau pasivelor unei instituții aflate în rezoluție, către un cumpărător care nu este o instituție-punte, în conformitate cu articolul 24;

[…]

40. «fonduri proprii» înseamnă fonduri proprii în sensul articolului 4 alineatul (1) punctul 118 din Regulamentul (UE) nr. 575/2013 [Regulamentul privind cerințele de capital, denumit în continuare «RCC» [3]];

[…]

45. «instrumente de fonduri proprii de nivel 1» înseamnă instrumente de capital ce întrunesc cerințele prevăzute la articolul 28 alineatele (1)-(4), articolul 29 alineatele (1)-(5) sau articolul 31 alineatul (1) din [RCC];

46. «instrumente de fonduri proprii de nivelul 1 suplimentar» înseamnă instrumente de capital ce întrunesc cerințele prevăzute la articolul 52 alineatul (1) din [RCC];

47. «instrumente de fonduri proprii de nivel 2» înseamnă instrumente de capital sau împrumuturi subordonate ce întrunesc cerințele prevăzute la articolul 63 din [RCC];

[…]

51. «instrumente de capital relevante» înseamnă instrumente de fonduri proprii de nivel 1 suplimentar și instrumente de fonduri proprii de nivel 2;

[…]”

8. Articolul 15 alineatul (1) din Regulamentul MUR enumeră „principiile generale care reglementează rezoluția”. Astfel:

„(a) acționarii instituției aflate în rezoluție sunt primii care suportă pierderi;

[3] Regulamentul (UE) nr. 575/2013 al Parlamentului European și al Consiliului din 26 iunie 2013 privind cerințele prudențiale pentru instituțiile de credit și societățile de investiții și de modificare a Regulamentului (UE) nr. 648/2012 (JO 2013, L 176, p. 1). Potrivit acestuia, fondurile proprii ale unei instituții sunt constituite din suma fondurilor sale proprii de nivel 1 și a fondurilor sale proprii de nivel 2.

(b) creditorii instituției aflate în rezoluție sunt următorii plasați, după acționari, în asumarea pierderilor, în conformitate cu ordinea priorității creanțelor acestora, stabilită la articolul 17, cu excepția cazului în care în prezentul regulament se prevede în mod expres altceva;

[…]

(f) cu excepția unor dispoziții contrare din prezentul regulament, creditorii din aceeași categorie sunt tratați în mod egal;

(g) niciun creditor nu trebuie să suporte pierderi mai mari decât pierderile pe care le-ar fi suportat dacă o entitate menționată la articolul 2 ar fi fost lichidată printr-o procedură obișnuită de insolvență, în conformitate cu măsurile de protecție prevăzute la articolul 29."

9. Articolul 17 din Regulamentul MUR coroborat cu articolul 48 din Directiva 2014/59/UE (Directiva privind redresarea și rezoluția băncilor, denumită în continuare „DRRB")[4] prevede o așa-numită ierarhie a răspunderii, printre altele, în cazul exercitării de către SRB a competențelor de reducere a valorii contabile și de conversie. În concluzie, trebuie să se efectueze o reducere a valorii contabile și o conversie a instrumentelor de capital în măsura indicată de evaluare, într-o anumită ordine, și anume începând cu elementele de fonduri proprii de nivel 1, continuând cu instrumentele de fonduri proprii de nivel 1 suplimentar și până la instrumentele de fonduri proprii de nivel 2.

10. Articolul 18 alineatul (1) primul paragraf din Regulamentul MUR, în cadrul titlului „Procedura de rezoluție", prevede următoarele:

„Comitetul adoptă o schemă de rezoluție […] în cazul în care apreciază […] că sunt întrunite următoarele condiții:

(a) entitatea se află sau este susceptibilă de a se afla în dificultate;

(b) ținând seama de calendar și alte circumstanțe pertinente, nu există nicio perspectivă rezonabilă ca intrarea în dificultate a entității respective să poată fi împiedicată în timp util prin eventuale măsuri alternative din sectorul privat, inclusiv măsuri adoptate în cadrul unui program instituțional de protecție, sau măsuri de supraveghere, inclusiv prin măsuri de intervenție timpurie sau prin reducerea valorii contabile ori conversia instrumentelor de capital relevante în conformitate cu articolul 21, întreprinse în legătură cu acea entitate;

(c) o măsură de rezoluție este necesară în interes public în temeiul alineatului (5)."

11. „Evaluarea în scopul rezoluției" este reglementată la articolul 20 din Regulamentul MUR:

„(1) Înainte de a decide cu privire la o măsură de rezoluție sau de a exercita competența privind reducerea valorii contabile sau conversia instrumentelor de capital relevante, comitetul se asigură că o persoană independentă de orice autoritate publică, inclusiv de comitet și de autoritatea națională de rezoluție și de entitatea în cauză, efectuează o evaluare corectă, prudentă și realistă a activelor și a pasivelor entității menționate la articolul 2.

[4] Directiva 2014/59/UE a Parlamentului European și a Consiliului din 15 mai 2014 de instituire a unui cadru pentru redresarea și rezoluția instituțiilor de credit și a firmelor de investiții (JO 2014, L 173, p. 190).

(2) Sub rezerva dispozițiilor de la alineatul (15), în cazul în care sunt respectate toate cerințele prevăzute la alineatele (1) și (4)-(9), evaluarea se consideră a fi definitivă.

(3) În cazul în care nu este posibilă o evaluare independentă conform alineatului (1), comitetul poate realiza o evaluare provizorie a activelor și a pasivelor entității menționate la articolul 2, în conformitate cu alineatul (10) de la prezentul articol.

(4) Obiectivul evaluării este acela de a estima valoarea activelor și a pasivelor entității menționate la articolul 2 care îndeplinește condițiile pentru aplicarea rezoluției de la articolele 16 și 18.

(5) Evaluarea vizează următoarele:

(a) să fundamenteze stabilirea faptului că s-au îndeplinit condițiile de declanșare a procedurii de rezoluție sau condițiile de reducere a valorii contabile sau de conversie a instrumentelor de capital;

(b) în cazul în care sunt îndeplinite condițiile de declanșare a procedurii de rezoluție, să fundamenteze decizia de stabilire a măsurilor de rezoluție adecvate care trebuie luate în legătură cu entitatea menționată la articolul 2;

(c) în cazul în care este exercitată competența de reducere a valorii contabile sau de conversie a instrumentelor de capital relevante, să fundamenteze decizia privind amploarea anulării sau diluării instrumentelor de proprietate, precum și amploarea reducerii valorii contabile sau conversiei instrumentelor de capital relevante;

[…]

(f) în cazul în care se aplică instrumentul de vânzare a activității, să fundamenteze decizia privind activele, drepturile, pasivele sau instrumentele de proprietate care urmează să fie transferate și să fundamenteze interpretarea pe care comitetul o dă condițiilor comerciale în sensul articolului 24 alineatul (2) litera (b);

(g) în toate situațiile, garantarea faptului că eventualele pierderi aferente activelor entității menționate la articolul 2 sunt pe deplin luate în considerare în momentul aplicării instrumentelor de rezoluție sau al exercitării competenței de reducere a valorii contabile sau de conversie a elementelor de capital relevante.

[…]

(7) Evaluarea se completează cu următoarele informații care figurează în registrele și evidențele contabile ale entității menționate la articolul 2:

(a) un bilanț actualizat și un raport privind poziția financiară a entității menționate la articolul 2;

(b) o analiză și o estimare a valorii contabile a activelor;

(c) lista pasivelor de pe bilanț și din afara bilanțului aflate în circulație care figurează în registrele și evidențele contabile ale entității menționate la articolul 2, indicându-se creanțele pertinente și ordinea de prioritate a acestora în temeiul articolului 17.

[…]

(9) Evaluarea precizează repartizarea creditorilor pe categorii în conformitate cu ordinea de prioritate a creanțelor menționată la articolul 17 și furnizează o estimare a tratamentului de care ar fi putut beneficia fiecare categorie de acționari și de creditori dacă entitatea menționată la articolul 2 ar fi fost lichidată conform procedurii obișnuite de insolvență. […]

(10) În cazul în care, din cauza caracterului urgent al situației, fie nu este posibilă respectarea cerințelor prevăzute la alineatele (7) și (9), fie se aplică alineatul (3), se efectuează o evaluare provizorie. Evaluarea provizorie respectă cerințele prevăzute la alineatul (4) și, pe cât este posibil în mod rezonabil având în vedere situația dată, cerințele prevăzute la alineatele (1), (7) și (9).

Evaluarea provizorie menționată în primul paragraf cuprinde o rezervă pentru pierderi suplimentare, alături de o justificare adecvată.

(11) O evaluare care nu respectă toate cerințele prevăzute la alineatele (1) și (4)-(9) este considerată provizorie până la momentul în care o persoană independentă, după cum se menționează la alineatul (1), efectuează o evaluare care respectă pe deplin toate cerințele stipulate la alineatele respective. Această evaluare definitivă *ex post* se efectuează cât mai curând posibil. Ea poate fi efectuată fie separat de evaluarea menționată la alineatele (16), (17) și (18), fie simultan cu aceasta, dar fiind distinctă și efectuată de aceeași persoană independentă.

Evaluarea definitivă *ex post* se realizează în următoarele scopuri:

(a) pentru a garanta faptul că eventualele pierderi aferente activelor entității menționate la articolul 2 sunt pe deplin luate în considerare în registrele contabile ale entității respective;

(b) pentru a fundamenta decizia de a reajusta creanțele creditorilor sau de a majora valoarea contraprestațiilor plătite, în conformitate cu alineatul (12) de la prezentul articol.

(12) În cazul în care estimarea valorii activului net al entității menționate la articolul 2, care rezultă din evaluarea definitivă *ex post*, este mai mare decât estimarea valorii activului net al entității respective, rezultată din evaluarea provizorie, comitetul poate solicita autorității naționale de rezoluție:

(a) să-și exercite competența de a majora valoarea creanțelor creditorilor sau ale proprietarilor de instrumente de capital relevante a căror valoare contabilă a fost redusă ca urmare a aplicării instrumentului de recapitalizare internă;

(b) să însărcineze o instituție-punte sau un vehicul de gestionare a activelor să plătească o contraprestație suplimentară instituției, aflată în rezoluție, în ceea ce privește activele, drepturile sau pasivele sau, după caz, deținătorilor de instrumente de proprietate în ceea ce privește respectivele instrumente de proprietate.

(13) În pofida alineatului (1), o evaluare provizorie efectuată în conformitate cu alineatele (10) și (11) reprezintă un temei valabil pentru decizia comitetului de a lua măsuri de rezoluție, inclusiv ordonând autorităților naționale de rezoluție să preia controlul unei instituții care se află în dificultate, sau de a exercita competența de reducere a valorii contabile sau de conversie a instrumentelor de capital relevante.

[…]

(15) Evaluarea face parte integrală din decizia de a aplica un instrument de rezoluție sau de a exercita o competență de rezoluție sau din decizia privind exercitarea competenței privind reducerea valorii contabile și conversia instrumentelor de capital. Evaluarea în sine nu face obiectul unui drept de apel separat, dar poate face obiectul unei căi de atac împreună cu decizia comitetului.

(16) Pentru a determina dacă acționarii și creditorii ar fi beneficiat de un tratament mai bun în cazul în care instituția aflată în rezoluție ar fi făcut obiectul unei proceduri obișnuite de insolvență, comitetul asigură efectuarea unei evaluări de către o persoană independentă, după cum se menționează la alineatul (1), cât mai curând posibil după executarea măsurii sau a măsurilor de rezoluție. Această evaluare este diferită de cea realizată în conformitate cu alineatele (1)-(15).

(17) Evaluarea menționată la alineatul (16) stabilește:

(a) tratamentul de care ar fi beneficiat acționarii și creditorii sau sistemele relevante de garantare a depozitelor, dacă instituția aflată în rezoluție în raport cu care a fost luată o măsură sau mai multe măsuri de rezoluție ar fi făcut obiectul unei proceduri obișnuite de insolvență în momentul luării deciziei privind măsura de rezoluție;

(b) tratamentul real de care au beneficiat acționarii și creditorii în cadrul rezoluției instituției aflate în rezoluție și

(c) dacă există vreo diferență între tratamentul menționat la litera (a) de la prezentul paragraf și cel menționat la litera (b) de la prezentul paragraf.

(18) Evaluarea vizată la alineatul (16):

(a) ia în calcul ipoteza conform căreia instituția aflată în rezoluție în raport cu care a fost luată o măsură sau mai multe măsuri de rezoluție ar fi făcut obiectul unei proceduri obișnuite de insolvență în momentul luării deciziei privind măsura de rezoluție;

(b) ia în calcul ipoteza conform căreia măsura sau măsurile de rezoluție nu ar fi fost luate;

(c) nu ține cont de acordarea eventuală a unui sprijin financiar public extraordinar în favoarea instituției aflate în rezoluție.”

12. Articolul 76 din Regulamentul MUR reglementează utilizarea fondului de rezoluție:

„(1) În cadrul schemei de rezoluție, atunci când utilizează instrumentele de rezoluție pentru entitățile menționate la articolul 2, comitetul poate folosi fondul în următoarele scopuri, doar în măsura necesară pentru a asigura aplicarea eficace a instrumentelor de rezoluție:

[…]

(e) pentru a plăti o compensație acționarilor sau creditorilor dacă, în urma unei evaluări în temeiul articolului 20 alineatul (5), aceștia au suferit pierderi mai mari decât cele pe care le-ar fi suportat, în urma unei evaluări în temeiul articolului 20 alineatul (16), în cazul unei lichidări prin procedura obișnuită de insolvență;

[…]”

## III. Situația de fapt

13. Recurenta din cauza C-874/19 P, Aeris Invest Sàrl (denumită în continuare „Aeris”), a fost acționară a Banco Popular Español, S. A. (denumită în continuare „Banco Popular”). Recurentele din cauza C-934/19 P, Algebris (UK) Ltd și Anchorage Capital Group LLC (denumite în continuare „Algebris și Anchorage”), administrează fonduri de investiții care au deținut instrumente de fonduri proprii de nivel 1 suplimentar, precum și fonduri proprii de nivel 2 ale Banco Popular.

### *A. Procedura de rezoluție*

14. Prin decizia din 7 iunie 2017[5], după aprobarea de către Comisie[6], SRB a dispus rezoluția Banco Popular (denumită în continuare „decizia de rezoluție”).

15. Această decizie a fost precedată de o evaluare a activelor și a pasivelor Banco Popular în sensul articolului 20 din Regulamentul MUR. O primă evaluare a fost prezentată de SRB la 5 iunie 2017 (denumită în continuare „evaluarea 1”). Din decizia de rezoluție reiese că obiectul acesteia a fost de a stabili dacă erau întrunite condițiile de rezoluție în sensul articolului 18 alineatul (1) din Regulamentul MUR[7], fapt confirmat de SRB. O a doua evaluare a fost prezentată la 6 iunie 2017 de un expert independent, și anume societatea de audit Deloitte (denumită în continuare „evaluarea 2”). Obiectivul acesteia a constat, în primul rând, în stabilirea valorii activelor și pasivelor Banco Popular, în sensul articolului 20 alineatul (4) din Regulamentul MUR, în al doilea rând, într-un prognostic cu privire la tratamentul acționarilor și al creditorilor în cazul desfășurării unei proceduri normale de insolvență și, în al treilea rând, în aprecierea activelor, a drepturilor, a pasivelor sau a instrumentelor de proprietate care trebuie luate în considerare în scopul vânzării activității și ceea ce trebuie să se înțeleagă prin condiții comerciale în acest context[8].

16. Deloitte a efectuat evaluarea 2 în termen de 12 zile și, în concluzie, a evaluat valoarea activului net al Banco Popular la 1,3 miliarde de euro în cel mai bun scenariu și la minus 8,2 miliarde de euro în cel mai nefavorabil scenariu, considerând o valoare negativă de minus 2 miliarde de euro ca fiind cea mai probabilă. Potrivit Deloitte, în acest interval de valori a fost inclusă „o rezervă pentru pierderi suplimentare, astfel cum prevede articolul 36 alineatul (9) din DRRB[9], care nu a

5 A se vedea decizia SRB/EES/2017/08 (JO 2017, C 222, p. 3).

6 Decizia (UE) 2017/1246 a Comisiei din 7 iunie 2017 de aprobare a schemei de rezoluție pentru Banco Popular Español, S. A. (JO 2017, L 178, p. 15).

7 Punctul 43 din Decizia SRB/EES/2017/08.

8 A se vedea punctul 42 din Decizia SRB/EES/2017/08.

9 Această dispoziție corespunde articolului 20 alineatul (10) din Regulamentul MUR.

putut fi determinată cu exactitate". Având în vedere caracterul limitat al informațiilor disponibile și al timpului, Deloitte a calificat această evaluare drept „provizorie în sensul articolului 36 din DRRB [10]".

17. Atât evaluarea 1, cât și evaluarea 2 au fost anexate la decizia de rezoluție.

18. Decizia de rezoluție prevede la articolele 5 și 6 că, într-o primă etapă, valoarea contabilă a tuturor fondurilor proprii de nivel 1 de bază, și anume în special acțiunile [11], precum și a fondurilor proprii de nivel 1 suplimentar este redusă la zero, iar instrumentele de fonduri proprii de nivel 2 sunt convertite în acțiuni înaintea aplicării instrumentului de rezoluție care constă în vânzarea activității.

19. Potrivit articolului 6 alineatul (1) din decizia de rezoluție, s-au hotărât, mai precis, următoarele:

„a) mai întâi, să reducă valoarea contabilă a cuantumului nominal al capitalului social al Banco Popular cu suma de 2 098 429 046 de euro, ceea ce va conduce la anularea a 100 % din acțiunile Banco Popular;

b) apoi, să convertească totalitatea cuantumului principal al instrumentelor de fonduri proprii de nivel 1 suplimentar emise de Banco Popular și aflate în circulație la data deciziei de rezoluție în acțiuni nou-emise ale Banco Popular, «acțiunile noi I»;

c) în continuare, să reducă la zero valoarea contabilă nominală a «acțiunilor noi I», ceea ce va determina anularea a 100 % din aceste «acțiuni noi I»;

d) în sfârșit, să convertească totalitatea cuantumului principal al instrumentelor de fonduri proprii de nivel 2 emise de Banco Popular și aflate în circulație la data deciziei de rezoluție în acțiuni nou-emise ale Banco Popular, «acțiunile noi II». Instrumentele de fonduri proprii de nivel 2 în cauză sunt convertite în «acțiunile noi II»."

20. Conform articolului 6 alineatul (3) din decizia de rezoluție, aceste măsuri de reducere a valorii contabile și de conversie sunt întemeiate pe evaluarea 2 confirmată de rezultatele unui proces de vânzare transparent și deschis realizat de autoritatea spaniolă de rezoluție FROB.

21. La articolul 6 alineatul (5) din decizia de rezoluție se dispune ca „acțiunile noi II" să fie transferate către Banco Santander S. A. (denumită în continuare „Banco Santander") negrevate de sarcini și libere de orice drept al unui terț, în schimbul plății unui preț de cumpărare de 1 euro. Cumpărătorul și-ar fi dat deja consimțământul pentru transfer.

22. La 14 iunie 2018, SRB a primit de la Deloitte evaluarea prevăzută la articolul 20 alineatele (16) și (17) din Regulamentul MUR, referitoare la aspectul dacă acționarii și creditorii afectați de măsura de rezoluție ar fi beneficiat de un tratament mai bun în cazul în care instituția ar fi făcut obiectul unei proceduri normale de insolvență (denumită în continuare „evaluarea 3").

23. Conform unui anunț al SRB din 7 august 2018, din evaluarea 3 reiese că nu există nicio diferență între tratamentul real de care au beneficiat acționarii și creditorii afectați și tratamentul de care ar fi beneficiat aceștia în cazul în care instituția ar fi făcut obiectul unei proceduri obișnuite

[10] Corespunde articolului 20 din Regulamentul MUR.

[11] A se vedea articolul 28 alineatul (1) litera (a) din RCC.

de insolvență la momentul rezoluției. În consecință, SRB a decis, cu titlu preliminar, că nu are obligația de a plăti o compensație acționarilor și creditorilor Banco Popular afectați, în conformitate cu articolul 76 alineatul (1) litera (e) din Regulamentul MUR [12].

24. Fuziunea cu Banco Santander a fost realizată la 28 septembrie 2018, aceasta din urmă devenind astfel succesorul cu titlu universal al Banco Popular.

### *B. Istoricul cauzei*

25. La 4 mai 2018, Aeris a prezentat SRB o cerere de acces la documente în temeiul Regulamentului nr. 1049/2001 [13], solicitând printre altele accesul la documentele referitoare la evaluarea 2 definitivă *ex post*. Ulterior schimbului de observații dintre cele două părți cu privire la problema necesității de a efectua o evaluare definitivă *ex post* în acțiunile desfășurate în paralel împotriva deciziei de rezoluție [14], la 3 august 2018, această recurentă a solicitat SRB, în temeiul articolului 265 TFUE, să efectueze o evaluare definitivă *ex post* în sensul articolului 20 alineatul (11) din Regulamentul MUR.

26. SRB a respins această solicitare prin scrisoarea din 14 septembrie 2018 (denumită în continuare „scrisoarea din 14 septembrie 2018”), făcând trimitere la opinia juridică pe care a exprimat-o deja în acțiunea paralelă.

27. La 3 octombrie 2018, Algebris și Anchorage au solicitat în scris SRB să întocmească o evaluare definitivă *ex post*, în sensul articolului 20 alineatul (11) din Regulamentul MUR, pentru motivul că evaluările 1 și 2 ar fi fost provizorii.

28. Având în vedere această cerere, prin scrisoarea din 25 octombrie 2018, SRB a indicat că ar fi publicat pe site-ul său web o scrisoare adresată Deloitte în care ar prezenta motivele pentru care nu ar fi necesară o evaluare definitivă *ex post*. Ulterior, prin scrisoarea din 16 noiembrie 2018, Algebris și Anchorage au solicitat SRB o confirmare explicită a faptului că acesta ar fi luat decizia de a nu efectua o evaluare definitivă *ex post* în sensul articolului 20 alineatul (11) din Regulamentul MUR. La 18 decembrie 2018, SRB a răspuns, printre altele, că și-ar fi exprimat deja poziția în scrisoarea din 25 octombrie 2018 și că motivele deciziei de a nu efectua o evaluare definitivă *ex post* ar fi fost prezentate în cadrul acesteia în sensul articolului 296 TFUE.

29. Pe fond, SRB a considerat, în ambele cazuri, că în speță nu ar fi necesară efectuarea unei evaluări definitive *ex post* a Banco Popular, în sensul articolului 20 alineatul (11) din Regulamentul MUR, întrucât rezultatul unei astfel de evaluări nu ar putea avea nicio incidență asupra vânzării Banco Popular către Banco Santander. De altfel, această vânzare ar fi determinat prețul de piață al Banco Popular în calitate de întreprindere în cadrul unei proceduri deschise, echitabile și transparente. Prin urmare, o evaluare definitivă *ex post* nu ar putea îndeplini obiectivele menționate la articolul 20 alineatul (11) din Regulamentul MUR și nici nu ar putea da naștere unei compensații în sensul alineatului (12) al acestei dispoziții.

[12] Anunț referitor la „Notificarea din partea Comitetului Unic de Rezoluție din 2 august 2018 cu privire la decizia sa preliminară referitoare la necesitatea de a acorda o compensație acționarilor și creditorilor afectați de măsurile de rezoluție privind Banco Popular și cu privire la lansarea procedurii «dreptului de a fi ascultat» (SRB/EES/2018/132)”, JO 2018, C 277 I, p. 1.

[13] Regulamentul (CE) nr. 1049/2001 al Parlamentului European și al Consiliului din 30 mai 2001 privind accesul public la documentele Parlamentului European, ale Consiliului și ale Comisiei (JO 2001, L 145, p. 43, Ediție specială, 01/vol. 3, p. 76).

[14] Procedura pendinte T-628/17, Aeris Invest/Comisia și SRB.

## IV. Acțiunile în fața Tribunalului și ordonanțele atacate

30. La 5 octombrie 2018, Aeris a introdus în fața Tribunalului o acțiune în anulare, în temeiul articolului 263 alineatul (4) TFUE, împotriva scrisorii din 14 septembrie 2018 (cauza T-599/18).

31. La 4 ianuarie 2019, Algebris și Anchorage au solicitat Tribunalului, tot în temeiul articolului 263 alineatul (4) TFUE, să anuleze „decizia SRB, notificată reclamantelor prin scrisoarea din 18 decembrie 2018, de a nu efectua o evaluare definitivă *ex post* a Banco Popular” (cauza T-2/19).

32. Tribunalul a respins acțiunile recurentelor ca inadmisibile prin două ordonanțe din 10 octombrie 2019 – Aeris Invest/SRB (T-599/18, EU:T:2019:740) (denumită în continuare „ordonanța atacată dată în cauza T-599/18”) și Algebris (UK) și Anchorage Capital Group/SRB (T-2/19, EU:T:2019:741) (denumită în continuare „ordonanța atacată dată în cauza T-2/19”).

## V. Concluziile și procedura desfășurată în fața Curții

33. Prin memoriul din 28 noiembrie 2019, primit de Curte în aceeași zi, Aeris a formulat recurs.

34. Aceasta solicită Curții:

– anularea ordonanței atacate date în cauza T-599/18 în măsura în care respinge acțiunea ca inadmisibilă;

– trimiterea cauzei la Tribunal pentru a statua potrivit deciziei Curții cu privire la acțiunea în primă instanță, în conformitate cu cererile recurentei în primă instanță, și

– soluționarea odată cu fondul a cererii privind cheltuielile de judecată.

35. Prin memoriul din 18 februarie 2019, SRB s-a opus recursului și a solicitat Curții:

– respingerea recursului ca inadmisibil și, în orice caz, ca nefondat;

– cu titlu subsidiar, trimiterea cauzei spre rejudecare la Tribunal pentru ca acesta să se pronunțe în mod definitiv;

– cu titlu foarte subsidiar, în cazul unei decizii definitive a Curții, respingerea acțiunii în cauza T-599/18 formulate în fața Tribunalului;

– obligarea recurentei la plata cheltuielilor de judecată, cu titlu subsidiar, soluționarea odată cu fondul a cererii privind cheltuielile de judecată aferente recursului.

36. Algebris și Anchorage au introdus recurs prin memoriul din 20 decembrie 2019, primit de Curte în aceeași zi.

37. Acestea solicită Curții:

– anularea punctului 1 din dispozitivul ordonanței atacate date în cauza T-2/19;

– anularea punctului 2 din dispozitivul ordonanței atacate date în cauza T-2/19 și obligarea SRB la suportarea propriilor cheltuieli de judecată, precum și a celor efectuate de recurente în procedurile în primă instanță și în recurs;

– constatarea faptului că recurentele au calitate procesuală activă.

38. Prin memoriul din 10 martie 2019, SRB s-a opus acestui recurs și a solicitat Curții:

– respingerea recursului ca inadmisibil și, în orice caz, ca nefondat;

– cu titlu subsidiar, trimiterea cauzei spre rejudecare la Tribunal pentru ca acesta să se pronunțe în mod definitiv;

– cu titlu foarte subsidiar, în cazul unei decizii definitive a Curții, respingerea acțiunii în cauza T-2/19 formulate în fața Tribunalului;

– obligarea recurentelor la plata cheltuielilor de judecată, cu titlu subsidiar, soluționarea odată cu fondul a cererii privind cheltuielile de judecată aferente recursului.

39. Recurentele și SRB au depus observații scrise cu privire la recurs în cauzele C-874/19 P și C-934/19 P. În cauza C-874/19 P, la 15 aprilie 2021, a avut loc o ședință la care au participat Aeris și SRB.

## VI. Apreciere

40. Obiectul litigiului aflat la originea prezentelor recursuri nu este nici legalitatea deciziei de rezoluție adoptate pe baza evaluărilor 1 și 2[15], nici exactitatea materială a acestor evaluări. Dimpotrivă, în prezentele cauze, recurentele urmăresc să obțină din partea SRB efectuarea unei evaluări definitive *ex post* a Banco Popular, în sensul articolului 20 alineatul (11) din Regulamentul MUR.

41. În temeiul acestei dispoziții, o evaluare definitivă *ex post* se efectuează în cazul în care o evaluare prealabilă a fost provizorie. SRB a decis în speță să nu efectueze o evaluare definitivă *ex post* a Banco Popular în sensul acestei dispoziții în urma rezoluției. Această decizie a făcut obiectul acțiunilor introduse de recurente în primă instanță.

42. În această privință, în ordonanțele atacate, Tribunalul nu a examinat pe fond dacă, într-o situație precum cea din speță, SRB este obligat să efectueze o evaluare definitivă *ex post* în sensul articolului 20 alineatul (11) din Regulamentul MUR. Dimpotrivă, din punct de vedere procedural, acesta s-a limitat la aspectul dacă recurentele ar putea într-adevăr să solicite acest lucru și dacă, în consecință, ele au calitate procesuală activă în acest scop.

43. Fără îndoială, dreptul de a efectua o evaluare definitivă *ex post* este exclus de la bun început în lipsa unei situații în care rezoluția a fost decisă pe baza unei evaluări pur provizorii. Prin urmare, trebuie să se examineze, în primul rând, dacă evaluările 1 și 2 au fost „provizorii” în sensul articolului 20 din Regulamentul MUR, fapt contestat de SRB în prezentele recursuri (a se vedea secțiunea A).

[15] Această decizie face mai degrabă obiectul acțiunilor aflate în prezent pe rolul Tribunalului introduse de Aeris în cauza T-628/17 (a se vedea în acest sens nota de subsol 14 de mai sus) și de Algebris și Anchorage în cauzele T-570/17 și T-575/17.

44. Totuși, chiar dacă evaluările 1 și 2 trebuie considerate ca fiind „provizorii”, admisibilitatea acțiunilor formulate împotriva respingerii unei evaluări definitive *ex post* presupune ca o astfel de evaluare să poată produce, în împrejurările speței, efecte asupra situației juridice a recurentelor. În ordonanțele atacate, Tribunalul a răspuns negativ la aceasta (a se vedea secțiunea B.1).

45. Prin urmare, în cadrul prezentelor recursuri, trebuie să se stabilească în esență care sunt efectele și obiectivul unei evaluări definitive *ex post* pentru a stabili dacă, în speță, acestea ar putea avea efecte asupra situației juridice a recurentelor. Prezentele concluzii comune se limitează la examinarea acestei chestiuni (a se vedea secțiunea B.2) [16].

## *A. Cu privire la caracterul provizoriu al evaluărilor 1 și 2*

46. În ordonanțele atacate, Tribunalul a considerat evident că evaluările 1 și 2 au fost „provizorii” în sensul articolului 20 alineatul (11) din Regulamentul MUR și că, prin urmare, efectuarea unei evaluări definitive *ex post* ar putea fi, în principiu, necesară. Această premisă a fost împărtășită și de părți în primă instanță. Cu toate acestea, ca răspuns la o întrebare adresată de Curte, SRB a considerat pentru prima dată, în cadrul recursului, că evaluarea 2 nu a fost provizorie în acest sens și că problema efectuării unei evaluări definitive *ex post* nici nu ar fi trebuit ridicată.

47. Totuși, problema care se ridică în această privință este dacă calificarea juridică a evaluărilor 1 și 2 drept provizorii în sensul articolului 20 alineatul (11) din Regulamentul MUR mai poate fi, într-adevăr, examinată de Curte în stadiul recursului, cu atât mai mult din oficiu (a se vedea secțiunea 1). În orice caz, în opinia noastră, nu există nicio îndoială că aceste evaluări trebuie calificate drept provizorii (a se vedea secțiunea 2).

### *1. Cu privire la admisibilitatea acestei examinări în stadiul recursului*

48. În sistemul de control al legalității în fața instanțelor Uniunii, litigiul este în principiu determinat și delimitat numai de părțile care circumscriu obiectul litigiului [17].

49. Controlul jurisdicțional exercitat de Curte în cadrul recursului nu privește, în principiu, decât motive care au fost deja invocate în cadrul procedurii în fața Tribunalului. Motivele care ar fi putut fi invocate în cadrul procedurii în fața Tribunalului, dar care nu au fost invocate, nu sunt admisibile în stadiul recursului [18].

50. Or, în primă instanță, SRB nu a repus în discuție caracterul provizoriu al evaluărilor 1 și 2, acestea nefăcând astfel obiectul litigiului. În consecință, SRB nu poate invoca motive noi în această privință în cadrul recursului [19].

[16] În consecință, aceste concluzii comune nu privesc nici admisibilitatea motivelor individuale de recurs invocate în cauzele C-874/19 P și C-934/19 P, pe care SRB le-a contestat, nici problema calității procesuale active a Algebris și Anchorage de a acționa în fața Tribunalului în numele anumitor fonduri invocate de SRB atât în fața Tribunalului, cât și în cauza C-934/19 P.

[17] Hotărârea din 10 decembrie 2013, Comisia/Irlanda și alții (C-272/12 P, EU:C:2013:812, punctul 27), și Hotărârea din 14 noiembrie 2017, British Airways/Comisia (C-122/16 P, EU:C:2017:861, punctul 87).

[18] Hotărârea din 23 noiembrie 2000, British Steel/Comisia (C-1/98 P, EU:C:2000:644, punctul 47), Hotărârea din 29 aprilie 2004, IPK-München și Comisia (C-199/01 P și C-200/01 P, EU:C:2004:249, punctul 52), și Hotărârea din 21 septembrie 2006, JCB Service/Comisia (C-167/04 P, EU:C:2006:594, punctul 114).

[19] A se vedea în acest sens de asemenea Hotărârea din 26 septembrie 2013, Dow Chemical/Comisia (C-179/12 P, EU:C:2013:605, punctul 82), și Hotărârea din 30 aprilie 2014, FLSmidth/Comisia (C-238/12 P, EU:C:2014:284, punctul 42).

51. Desigur, anumite motive pot sau chiar trebuie să fie invocate din oficiu [20]. În această privință, Curtea poate să examineze din oficiu în cadrul unui recurs un motiv pe care Tribunalul ar fi trebuit el însuși să îl examineze din oficiu. Un motiv referitor la legalitatea pe fond a deciziei menționate, care ține de încălcarea tratatelor sau a oricărei norme de drept privind aplicarea acestora, în sensul articolului 263 TFUE, nu poate, în schimb, să fie examinat de instanța Uniunii decât dacă este invocat (în timp util) de o parte [21].

52. Astfel, Curtea a statuat deja că controlul din oficiu efectuat de Tribunal al unei condiții de aplicare a măsurii contestate este inadmisibil atunci când niciuna dintre părți nu a repus în discuție existența acestei condiții de aplicare [22].

53. Totuși, calificarea evaluărilor 1 și 2 drept provizorii în sensul articolului 20 alineatul (11) din Regulamentul MUR constituie un motiv care privește legalitatea pe fond a deciziei de a nu efectua o evaluare definitivă *ex post*. Astfel, potrivit textului acestei dispoziții, existența unei evaluări provizorii constituie o condiție prealabilă pentru efectuarea unei evaluări definitive *ex post*.

54. În consecință, Curtea nu ar trebui să examineze caracterul provizoriu al evaluărilor 1 și 2 decât dacă acesta ar fi fost contestat în mod legitim de una dintre părți în fața Tribunalului. În măsura în care SRB a procedat astfel în ședința desfășurată în cadrul recursului, această argumentație trebuie însă respinsă ca tardivă [23]. Prin urmare, o asemenea problemă nu poate fi examinată în speță.

*2. Cu privire la examinarea pe fond*

55. În ipoteza în care Curtea ar considera totuși posibil să se mai examineze din oficiu caracterul provizoriu al evaluărilor 1 și 2 în stadiul recursului, vom reveni asupra acestui aspect, cu titlu subsidiar, în considerațiile care urmează.

56. În acest scop, este necesar, în primul rând, să se aibă în vedere funcționarea și importanța evaluării în scopul rezoluției [a se vedea litera a)]. Apoi, se poate răspunde la problema dacă evaluările 1 și 2 trebuie considerate provizorii [a se vedea litera b)].

*a) Funcționarea și importanța evaluării în scopul rezoluției*

57. Cu ocazia fiecărei rezoluții, se efectuează (cel puțin) trei evaluări ale instituției de credit aflate în dificultate. Desigur, articolul 20 din Regulamentul MUR nu face distincție în mod expres decât între o evaluare care trebuie efectuată înaintea rezoluției [alineatele (1)-(10)] și o evaluare ulterioară rezoluției [alineatele (16)-(18)]. Cu toate acestea, din considerentul (1) al Regulamentului delegat (UE) 2018/345 [24] reiese că trebuie efectuate două evaluări distincte înaintea rezoluției, cu alte cuvinte din perspectiva *ex ante*. Aceste două evaluări nu pot fi,

[20] Hotărârea din 10 decembrie 2013, Comisia/Irlanda și alții (C-272/12 P, EU:C:2013:812, punctul 28), precum și Hotărârea din 14 noiembrie 2017, British Airways/Comisia (C-122/16 P, EU:C:2017:861, punctul 88).

[21] A se vedea Hotărârea din 10 decembrie 2013, Comisia/Irlanda și alții (C-272/12 P, EU:C:2013:812, punctul 28).

[22] A se vedea Hotărârea din 10 decembrie 2013, Comisia/Irlanda și alții (C-272/12 P, EU:C:2013:812, punctul 33).

[23] A se vedea punctul 50 din prezentele concluzii.

[24] Regulamentul delegat al Comisiei din 14 noiembrie 2017 de completare a Directivei 2014/59/UE a Parlamentului European și a Consiliului în ceea ce privește standardele tehnice de reglementare care precizează criteriile metodologiei de evaluare a valorii activelor și pasivelor instituțiilor sau ale entităților (JO 2018, L 67, p. 8) (denumit în continuare „Regulamentul 2018/345”).

eventual, decât provizorii [25]. A treia evaluare este o evaluare din perspectivă *ex post* [26], care nu trebuie confundată însă cu evaluarea definitivă *ex post* necesară în speță, în sensul articolului 20 alineatul (11) din Regulamentul MUR.

58. Conform articolului 20 alineatul (5) litera (a) din Regulamentul MUR, obiectivul primei evaluări este să fundamenteze stabilirea faptului că s-au îndeplinit condițiile de declanșare a procedurii de rezoluție sau condițiile de reducere a valorii contabile sau de conversie a instrumentelor de capital. În acest scop, ea se întemeiază în esență pe valorile bilanțiere ale activelor și pe pasivele instituției de credit în cauză pentru a stabili, de exemplu, dacă există sau riscă să existe supraîndatorare bilanțieră sau insolvabilitate [27]. A doua evaluare are drept obiectiv decizia cu privire la alegerea instrumentului de rezoluție și organizarea strategiei de rezoluție; a se vedea articolul 20 alineatul (5) literele (b)-(g) din Regulamentul MUR. În acest scop, trebuie stabilită valoarea economică a activelor și a pasivelor [28]. Ulterior punerii în aplicare a măsurilor de rezoluție, cea de a treia evaluare urmărește să verifice dacă acționarii sau creditorii ar fi beneficiat de un tratament mai bun în cadrul unei proceduri obișnuite de insolvență. Prin urmare, trebuie să se asigure că intervenția administrativă nu plasează niciun creditor într-o situație mai puțin favorabilă decât cea în care s-ar fi aflat în cazul lichidării instituției de credit respective în cadrul unei proceduri normale de insolvență (așa-numitul principiu „no creditor worse off” ). În caz contrar, este aplicabil dreptul la compensație în temeiul articolului 76 alineatul (1) litera (e) din Regulamentul MUR.

59. A doua evaluare are cea mai mare influență asupra organizării concrete a deciziei de rezoluție și, prin urmare, asupra drepturilor acționarilor și ale creditorilor [29]. Astfel, rezultatul acestei evaluări – concret, diferența negativă constatată între valoarea activelor și cuantumul pasivelor băncii în cauză (denumită în continuare „deficit de capital”) – stabilește în ce măsură este necesară reducerea valorii contabile și conversia instrumentelor de capital [30].

60. Reducerea valorii contabile și conversia instrumentelor de capital care realizează conceptul de recapitalizare internă pot fi considerate „esența” rezoluției bancare în cadrul mecanismului unic de rezoluție (denumit în continuare „MUR”). Astfel, cu ocazia creării sale, legiuitorul Uniunii a luat decizia de principiu de a recurge la acționari și la creditori în locul contribuabililor pentru a suporta pierderile băncilor intrate în dificultate [31]. Prin urmare, MUR a introdus conceptul de recapitalizare internă. Prin acesta trebuie să se înțeleagă restructurarea bilanțieră, și anume compensarea pierderilor și, dacă este cazul, recapitalizarea unei bănci *prin reducerea valorii contabile și conversia instrumentelor de capital*, deținătorii acestor instrumente de capital fiind acționarii și creditorii băncii în cauză. Contrariul este constituit de recapitalizarea externă (*bail-out*), și anume compensarea pierderilor și recapitalizarea *prin aport de capital*, cel mai adesea sub forma banilor contribuabililor.

25 A se vedea articolul 20 alineatele (3), (10) și (11) din Regulamentul MUR.

26 A se vedea articolul 1 alineatul (1) primul paragraf din Regulamentul delegat (UE) 2018/344 al Comisiei din 14 noiembrie 2017 de completare a Directivei 2014/59/UE a Parlamentului European și a Consiliului în ceea ce privește standardele tehnice de reglementare care precizează criteriile legate de metodologia de evaluare a diferenței de tratament în cadrul procedurii de rezoluție (JO 2019, L 67, p. 3) (denumit în continuare: „Regulamentul 2018/344”).

27 A se vedea articolul 18 alineatul (4) literele (b) și (c) din Regulamentul MUR.

28 A se vedea considerentul (7) al Regulamentului 2018/345.

29 A se vedea în acest sens și considerentul (63) din Regulamentul MUR.

30 A se vedea în acest sens Hotărârea din 4 martie 2021, Liaño Reig/SRB (C-947/19 P, EU:C:2021:172, punctul 73). Aceasta reiese, printre altele, din articolul 21 alineatul (8) al doilea paragraf și din articolul 10, precum și din articolul 27 alineatul (13) din Regulamentul MUR.

31 A se vedea considerentul (73), precum și articolul 14 alineatul (2) din Regulamentul MUR.

61. În cadrul Regulamentului MUR, conceptul de recapitalizare internă apare atât ca instrument de rezoluție propriu (articolul 27), cât și sub forma „competenței de a reduce valoarea contabilă sau de a converti instrumentele de capital” potrivit articolului 21 din Regulamentul MUR [32]. Aceasta din urmă nu este un instrument de rezoluție în sens propriu, ci este, în general, exercitat înainte de aplicarea unuia dintre celelalte trei instrumente de rezoluție pentru a garanta, în cadrul fiecărei rezoluții, recurgerea în mod corespunzător la acționari și la creditori în scopul suportării pierderilor. Aceasta a fost situația și în speță, întrucât, înainte de a aplica instrumentul de vânzare a activității prevăzut la articolul 24 din Regulamentul MUR, SRB a procedat la reducerea contabilă și la conversia instrumentelor în capital [33].

62. Concret, reducerea valorii contabile a instrumentelor de capital permite absorbția pierderilor, deoarece, astfel, în termeni mai simpli, pasivul bilanțului este „redus” la valoarea nominală a acestor instrumente. Așadar, în cazul deprecierii activelor, compensarea bilanțieră a acestora poate fi efectuată în acest mod. În plus, conversia așa-numitelor instrumente de capital relevante în fonduri proprii de nivel 1 de bază în cadrul bilanțului permite restabilirea ratei fondurilor proprii de nivel 1 de bază prevăzute la articolul 92 alineatul (1) din RCC și, prin urmare, recapitalizarea băncii [34]. Astfel, atunci când pasivele precum anumite obligațiuni și titluri subordonate (instrumentele de capital relevante) [35] sunt convertite în acțiuni (și anume fonduri proprii de nivel 1 de bază) [36], crește partea din fondurile proprii de nivel 1 de bază din pasivele totale și, prin urmare, rata menționată.

63. În această privință, reducerea valorii contabile și conversia instrumentelor de capital au loc potrivit unei ordini determinate, așa-numita ierarhie a răspunderii prevăzută la articolul 17 din Regulamentul MUR [37]. Este vorba în esență despre ordinea inversă a insolvenței. În consecință, pierderile sunt compensate, într-o primă etapă, prin reducerea valorii contabile a acțiunilor, apoi, printr-o reducere a valorii contabile și/sau conversia anumitor obligațiuni pe termen lung, subordonate și a unor pasive similare etc.

64. Cu cât deficitul de capital constatat pe baza celei de a doua evaluări este mai ridicat, cu atât nivelul de răspundere al creditorilor impus de articolul 17 din Regulamentul MUR este mai mare [38].

65. Determinarea valorii economice a activelor și a pasivelor băncii în cauză necesară pentru stabilirea deficitului de capital în cadrul evaluării prevăzute la articolul 20 din Regulamentul MUR este foarte complexă. În plus, aceasta depinde foarte mult de anumite condiții cum ar fi timpul, cantitatea și calitatea datelor disponibile și de condițiile de piață [39].

[32] O diferență semnificativă între recapitalizarea internă prevăzută la articolul 27 și reducerea valorii contabile și conversia prevăzute la articolul 21 constă, în ceea ce privește întinderea răspunderii potențiale, în următoarele: în temeiul articolului 21, numai capitalul propriu reglementat (așadar, fondurile proprii de nivel 1 de bază și fondurile proprii de nivel 1 suplimentar, precum și fondurile proprii de nivel 2) poate fi redus și convertit, iar în cazul recapitalizării interne, în principiu, toate pasivele băncii până la limita de garantare a depozitelor.

[33] A se vedea punctul 18 din prezentele concluzii.

[34] A se vedea, de exemplu, articolul 27 alineatul (13) litera (b) din Regulamentul MUR.

[35] În privința definiției, a se vedea articolul 3 alineatul (1) punctul 51 din Regulamentul MUR.

[36] A se vedea articolul 28 alineatul (1) litera (a) din RCC.

[37] A se vedea în această privință punctul 9 din prezentele concluzii.

[38] A se vedea în această privință punctul 59 din prezentele concluzii.

[39] European Banking Authority, Handbook on Valuation for Purposes of Resolution, 22 februarie 2019, p. 7.

66. Cu toate acestea, timpul constituie o resursă limitată dacă se dovedește că situația economică a unei bănci se înrăutățește rapid. Astfel, odată ce încrederea pieței a scăzut, falimentul nu mai poate fi evitat fără intervenția statului [40].

67. Pentru a evita o astfel de situație – și, prin urmare, pentru a reduce la minimum impactul asupra economiei globale – DRRB și Regulamentul MUR au conferit autorităților de rezoluție competențe foarte extinse pentru a *preveni* un faliment. Or, în acest scop, ele trebuie să poată acționa rapid, efectiv și ferm [41].

68. Acesta este motivul pentru care articolul 20 alineatul (10) din Regulamentul MUR prevede că o evaluare provizorie poate fi efectuată în caz de urgență a rezoluției.

*b) Caracterul provizoriu al evaluărilor 1 și 2 din speță*

69. În temeiul articolului 20 alineatul (11) din Regulamentul MUR, o evaluare (*ex ante*) trebuie considerată provizorie dacă nu respectă toate cerințele prevăzute la alineatele (1) și (4)-(9); în acest caz, trebuie efectuată cât mai curând posibil o evaluare definitivă *ex post* care să respecte pe deplin toate cerințele stipulate la alineatele respective.

70. Articolul 20 alineatul (1) prevede că evaluarea se efectuează de către un expert independent. Atunci când acest lucru nu este posibil, în conformitate cu alineatul (3), evaluarea poate fi efectuată de SRB, dar este considerată provizorie în acest caz. Întrucât, în speță, evaluarea 1 a fost efectuată de SRB, nu există, așadar, nicio îndoială cu privire la caracterul său provizoriu.

71. În schimb, evaluarea 2 a fost efectuată de un expert independent, Deloitte. Astfel, potrivit articolului 20 alineatul (11) din Regulamentul MUR, calificarea acesteia drept „provizorie” depinde în special de aspectul dacă respectă sau nu cerințele alineatelor (4)-(9).

72. Printre acestea figurează, de exemplu, un bilanț actualizat și un raport privind poziția financiară a instituției [alineatul (7) litera (a)], o analiză și o estimare a valorii contabile a activelor [litera (b)] și lista pasivelor de pe bilanț și din afara bilanțului aflate în circulație care figurează în registrele contabile, indicându-se creanțele pertinente și ordinea răspunderii în privința acestora în sensul articolului 17 din Regulamentul MUR [litera (c)]. În cazul aplicării instrumentului de rezoluție constituit de vânzarea activității, în conformitate cu alineatul (8), ar trebui de asemenea efectuată o estimare a valorii activelor și pasivelor entității pe baza valorii de piață. În sfârșit, potrivit alineatului (9), evaluarea precizează repartizarea creditorilor pe categorii în conformitate cu ordinea răspunderii acestora și furnizează o estimare a tratamentului de care ar fi putut beneficia fiecare categorie în cadrul unei proceduri normale de insolvență.

73. Cu toate acestea, contrar celor susținute de SRB în ședința desfășurată în cauza C-874/19 P, din simplul fapt că, în orice caz, evaluarea 2 cuprinde, în linii mari, toate aceste elemente, nu se poate deduce că este definitivă.

74. Acest lucru reiese deja din însuși modul de redactare a articolului 20 alineatul (10) din Regulamentul MUR. Astfel, potrivit acestuia, chiar și în cazurile în care, din cauza caracterului urgent al situației, nu poate fi efectuată decât o evaluare provizorie, cerințele prevăzute la

[40] A se vedea Adolff/Eschwey, *Lastenverteilung bei der Finanzmarktstabilisierung*, ZHR 177 (2013), p. 904, 910-912; Binder, *Ausgestaltung und Umsetzung der aufsichtsrechtlichen Restrukturierung*, ZBB 2012, p. 417, 421.

[41] A se vedea în acest sens Hotărârea din 6 mai 2021, ABLV Bank și alții/BCE (C-551/19 P și C-552/19 P, EU:C:2021:369, punctul 55).

alineatele (1), (4), (7) și (9) sunt respectate pe cât este posibil în mod rezonabil având în vedere situația dată. Cu alte cuvinte, o evaluare în temeiul acestei dispoziții poate fi considerată provizorie chiar dacă respectă, în linii mari, aceste cerințe. Ceea ce este important este dacă evaluarea respectă „pe deplin" aceste cerințe, deoarece, în conformitate cu articolul 20 alineatul (11), numai în acest caz o evaluare trebuie considerată ca fiind definitivă.

75. Caracterul provizoriu sau definitiv al evaluării este, așadar, *o caracteristică calitativă* a cărei realizare depinde în special de timpul disponibil [42]. Aceasta reiese, de exemplu, din faptul că dispozițiile relevante consideră că o evaluare provizorie se bazează pe o situație incompletă a datelor și a informațiilor [43]. Or, acest lucru se datorează tocmai lipsei timpului de colectare și de examinare a acestor date. În opinia experților, pentru evaluarea unei bănci sunt necesare, în medie, cel puțin șase luni [44]. În funcție de bilanțul total și de activitate, poate fi estimată o perioadă și mai lungă.

76. În practică, o rezoluție trebuie, așadar, să se efectueze, de regulă, pe baza unei evaluări provizorii [45]. Acesta este motivul pentru care articolul 20 alineatul (13) din Regulamentul MUR prevede tocmai că o evaluare provizorie poate constitui un temei valabil pentru decizia de rezoluție [46].

77. În speță, cea de a șasea bancă spaniolă ca mărime, cu un bilanț total de 130 de miliarde de euro, care cuprindea active extrem de dificil de evaluat precum credite neperformante, active imobiliare și creanțe privind impozitul amânat, a fost evaluată în termen de 12 zile. Or, în acest interval de timp, nu puteau fi luate în niciun caz în considerare toate activele și pasivele, motiv pentru care Deloitte a calificat ea însăși evaluarea drept „provizorie" [47]. A fost necesar ca auditorii să se concentreze mai degrabă asupra activelor și a pasivelor esențiale [48].

78. Această abordare este perfect justificată în cazul unei evaluări provizorii și, tocmai de aceea, o evaluare provizorie în temeiul articolului 20 alineatul (10) al doilea paragraf din Regulamentul MUR conține o rezervă pentru pierderi suplimentare [49]. În mod cert, evaluarea 2 în discuție conține o astfel de rezervă.

79. Desigur, în această privință, în ședința desfășurată în cauza C-874/19 P, SRB a susținut că modul de redactare a articolului 20 alineatul (10) al doilea paragraf din Regulamentul MUR nu exclude, de la bun început, ca și o evaluare definitivă să conțină o astfel de rezervă.

80. Totuși, o asemenea interpretare trebuie respinsă. Astfel, din articolul 13 din Regulamentul 2018/345 reiese că rezerva este destinată să acopere pierderi suplimentare care, la momentul evaluării provizorii, sunt încă incerte sau nu au putut fi luate în considerare. În schimb, evaluarea definitivă urmărește tocmai să garanteze că eventualele pierderi aferente activelor sunt luate pe

42 A se vedea în această privință punctul 65 din prezentele concluzii.

43 A se vedea articolul 6 litera (e) din Regulamentul 2018/345, precum și European Banking Authority, Handbook on Valuation for Purposes of Resolution, 22 februarie 2019, p. 15, 26.

44 A se vedea Philippon/Salord, *Bail-in and Bank Resolution in Europe*, International Center for Monetary and Banking Studies, 2017, p. 47.

45 A se vedea Wojcik, *Bail-in in the Banking Union*, CMLR 53 (2016), p. 91 (110); Binder, *Komplexitätsbewältigung durch Verwaltungsverfahren*, ZHR 179 (2015), p. 83 (120).

46 Gardella, în: Busch/Ferranini (Hrsg.), European Banking Union, *Bail-in and the Financing of Resolution within the SRM Framework*, ediția I, 2015, 11.55.

47 A se vedea de asemenea punctul 16 din prezentele concluzii.

48 A se vedea de Groen, *Valuation reports in the context of banking resolution: What are the challenges*?, Economic Governance Support Unit, European Parliament, iunie 2018, PE 624.418, p. 11.

49 European Banking Authority, Handbook on Valuation for Purposes of Resolution, 22 februarie 2019, p. 12, 26.

deplin în considerare și că poate fi luată o decizie cu privire la reajustarea creanțelor sau la majorarea contraprestației furnizate de o instituție-punte ori de un vehicul de gestionare a activelor [articolul 20 alineatul (11) al doilea paragraf din Regulamentul MUR]. Or, atât timp cât o rezervă pentru pierderi suplimentare este inclusă, aceste constatări nu pot fi făcute. Dimpotrivă, deficitul real de capital existent nu poate fi determinat decât după o evaluare completă a tuturor activelor și pasivelor.

81. Rezultă din tot ceea ce precedă că Tribunalul a considerat în mod întemeiat că evaluările 1 și 2 au fost provizorii.

### *B. Cu privire la recursuri*

82. Recurentele apreciază în esență că Banco Popular a fost, prin urmare, în mod clar subevaluată în cadrul evaluării provizorii 2, în special din cauza rezervei. De asemenea, din punctul lor de vedere, rezultă că reducerea valorii contabile și/sau conversia instrumentelor de capital ale acestora în măsura realizată nu a fost justificată și că, prin urmare, recurentele ar avea dreptul la o compensație financiară sau la o despăgubire pe baza evaluării definitive *ex post*.

#### *1. Ordonanțele atacate*

83. În schimb, în ordonanțele atacate, Tribunalul a statuat că o evaluare definitivă *ex post* nu ar putea avea efecte asupra situației juridice a recurentelor în împrejurările speței. Pentru acest motiv, Tribunalul a respins acțiunile ca inadmisibile.

84. În această privință, în cazul Algebris și al Anchorage, Tribunalul a apreciat că decizia atacată nu le privește direct pe acestea în sensul articolului 263 al patrulea paragraf TFUE[50], întrucât, potrivit unei jurisprudențe constante, aceasta presupune, printre altele, ca măsura solicitată să producă în mod direct efecte asupra situației juridice a reclamantului[51]. În cazul Aeris, Tribunalul a statuat că decizia de a nu efectua o evaluare definitivă *ex post* nu constituie un act atacabil în sensul articolului 263 al patrulea paragraf TFUE. Astfel, efectele juridice obligatorii ale acestei decizii nu ar fi de natură să afecteze interesele Aeris, modificând în mod distinct situația juridică a acesteia[52].

85. În acest context, trebuie amintit că Curtea a precizat că această din urmă cerință se suprapune cu cea a afectării directe care trebuie să existe în cazul acțiunilor în anulare formulate de reclamanți care nu sunt destinatari ai actului Uniunii în cauză[53], astfel cum sunt Algebris și Anchorage în prezenta cauză. În consecință, problema juridică ridicată în cele două cauze este identică.

[50] A se vedea punctul 64 din ordonanța atacată pronunțată în cauza T-2/19.

[51] Hotărârea din 5 mai 1998, Glencore Grain/Comisia (C-404/96 P, EU:C:1998:196, punctul 41), Hotărârea din 13 octombrie 2011, Deutsche Post și Germania/Comisia (C-463/10 P și C-475/10 P, EU:C:2011:656, punctul 66), și Hotărârea din 6 noiembrie 2018, Scuola Elementare Maria Montessori/Comisia, Comisia/Scuola Elementare Maria Montessori și Comisia/Ferracci (C-622/16 P-C-624/16 P, EU:C:2018:873, punctul 42).

[52] A se vedea punctul 61 din ordonanța atacată pronunțată în cauza T-599/18.

[53] Hotărârea din 13 octombrie 2011, Deutsche Post și Germania/Comisia (C-463/10 P și C-475/10 P, EU:C:2011:656, punctul 38).

86. În susținerea tezei sale potrivit căreia evaluarea definitivă *ex post* a Banco Popular nu ar putea avea niciun efect asupra situației juridice a recurentelor, Tribunalul a considerat în esență că aceasta nu ar putea îndeplini, în speță, obiectivele menționate la articolul 20 alineatul (11) al doilea paragraf din Regulamentul MUR și că, prin urmare, ar rămâne fără consecințe în privința recurentelor sub toate aspectele.

87. Potrivit literei (a) a acestei dispoziții, evaluarea definitivă *ex post* urmărește, pe de o parte, să garanteze ca eventualele pierderi aferente activelor băncii care urmează a fi supusă rezoluției să fie pe deplin luate în considerare în registrele contabile ale acesteia. Cu toate acestea, în opinia Tribunalului, acest obiectiv nu mai poate fi atins după reducerea valorii contabile și conversia completă a capitalului propriu reglementat al Banco Popular și fuziunea subsecventă cu Banco Santander, aceasta din urmă fiind în prezent responsabilă pentru înregistrarea contabilă corectă a tuturor activelor și pasivelor nou-transferate în acest mod [54].

88. Pe de altă parte, o evaluare definitivă *ex post* nu ar putea cu atât mai puțin să ducă în speță la una dintre deciziile menționate la articolul 20 alineatul (11) al doilea paragraf litera (b) și alineatul (12) din Regulamentul MUR. Această dispoziție prevede două posibilități de corecție în ipoteza în care evaluarea definitivă *ex post* conduce la un rezultat diferit de evaluarea provizorie în ceea ce privește dimensiunea reală a deficitului de capital: în cazul în care, pe baza evaluării provizorii, instrumentul de recapitalizare internă a fost aplicat, pe de o parte, poate fi luată o decizie de a reajusta creanțele creditorilor [alineatul (11) al doilea paragraf litera (b) coroborat cu alineatul (12) litera (a)] [55]. Pe de altă parte, după efectuarea unei evaluări definitive *ex post*, se poate decide majorarea valorii contraprestației plătite de o instituție-punte sau de un vehicul de gestionare a activelor în schimbul transferului activelor și al pasivelor [alineatul (11) al doilea paragraf litera (b) coroborat cu alineatul (12) litera (b)].

89. Cu toate acestea, niciuna dintre aceste ipoteze nu ar fi prezentă în speță, întrucât instrumentul de vânzare a activității a fost pus în aplicare după exercitarea de către SRB a competențelor de reducere a valorii contabile și de conversie. Totuși, în acest caz, articolul 20 alineatul (12) litera (b) din Regulamentul MUR nu ar prevedea majorarea ulterioară a contraprestației plătite de cumpărător. De asemenea, în cazul reducerii valorii contabile și al conversiei complete a tuturor acțiunilor și instrumentelor de capital relevante și al transferului ulterior al acțiunilor nou-constituite către un terț, litera (a) a acestei dispoziții nu ar prevedea posibilitatea de a le reajusta. Prin urmare, pe baza unei evaluări definitive *ex post*, recurentele nu ar putea obține nici o reajustare ulterioară a valorii contabile a acțiunilor sau a creanțelor lor, nici plata unui alt tip de compensație [56].

90. În orice caz, compensația prevăzută la articolul 76 alineatul (1) litera (e) din Regulamentul MUR s-ar fi putut lua în considerare în măsura în care, în cadrul evaluării 3, s-ar fi constatat că, în urma rezoluției, recurentele au trebuit să suporte pierderi mai mari decât cele pe care ar fi trebuit să le suporte în cazul unei proceduri obișnuite de insolvență. În schimb, evaluarea definitivă *ex post* solicitată nu ar constitui un temei adecvat în acest scop și, prin urmare, nu ar putea avea nici efecte asupra situației juridice a recurentelor în această privință [57].

[54] A se vedea punctul 42 din ordonanța atacată dată în cauza T-599/18 și punctul 44 din ordonanța atacată dată în cauza T-2/19.

[55] A se vedea, cu privire la importanța rezultatului evaluării pentru amploarea reducerii valorii contabile sau a conversiei instrumentelor de capital, articolul 21 alineatul (8) al doilea paragraf și alineatul (10), precum și articolul 27 alineatul (13) din Regulamentul MUR și punctul 59 din prezentele concluzii.

[56] A se vedea punctele 46 și 47, precum și 48-52 din ordonanța atacată dată în cauza T-599/18 și punctele 48 și 49, precum și 50-54 din ordonanța atacată dată în cauza T-2/19.

[57] A se vedea punctele 60 și 61 din ordonanța atacată dată în cauza T-599/18 și punctele 63 și 64 din ordonanța atacată dată în cauza T-2/19.

*2. Examinarea motivelor de recurs*

91. Potrivit recurentelor, această interpretare dată de Tribunal articolului 20 alineatele (11) și (12) din Regulamentul MUR este afectată de o eroare de drept.

92. În opinia lor, recurentelor ar trebui să li se recunoască, în lumina principiului egalității de tratament, dreptul de a solicita o evaluare definitivă *ex post*, la fel ca acționarilor vizați de instrumentele de rezoluție prevăzute la articolul 20 alineatul (12) din Regulamentul MUR (crearea unei instituții-punte, separarea activelor și recapitalizarea internă), pentru a obține, la fel ca aceștia, o reajustare a valorii contabile a acțiunilor sau a creanțelor lor ori o majorare a contraprestației plătite de cumpărător [58]. Acest lucru nu poate fi exclus pentru simplul motiv că instrumentul de vânzare a activității a fost pus în aplicare la momentul rezoluției Banco Popular în urma reducerii valorii contabile și a conversiei instrumentelor de capital.

93. În această privință, evaluarea definitivă *ex post* ar fi necesară pentru a obține o despăgubire justă, în sensul articolului 17 alineatul (1) a doua teză din cartă, pentru pierderea suferită, astfel încât neefectuarea acesteia ar avea efecte asupra situației juridice a recurentelor. Numai o evaluare definitivă *ex post* le-ar putea permite să stabilească măsura în care valoarea contabilă a instrumentelor lor de capital ar fi fost redusă și acestea ar fi fost convertite în mod eronat și cuantumul în care recurentele ar trebui, prin urmare, să fie despăgubite. Posibilitatea (neconcludentă în speță) a unei compensații egale cu valoarea de lichidare a acțiunilor lor, care a făcut obiectul evaluării 3 („no creditor worse off”), nu ar fi suficientă, întrucât o evaluare definitivă *ex post* ar fi putut conduce la o valoare mai mare a instrumentelor acestora de capital [59].

94. Argumentația recurentelor se întemeiază pe o interpretare eronată a funcției articolului 20 alineatele (11) și (12) din Regulamentul MUR, a cărei înțelegere necesită anumite precizări prealabile cu privire la funcționarea instrumentelor de rezoluție diferite și la aplicarea acestora [a se vedea în această privință litera a)]. Rezultă că interpretarea acestei dispoziții de către Tribunal nu este contrară nici articolului 17 din cartă [a se vedea în această privință litera b)], nici principiului egalității de tratament [a se vedea în această privință litera c)].

*a) Cu privire la funcționarea instrumentelor de rezoluție și la aplicarea lor de către SRB*

95. Regulamentul MUR admite patru instrumente de rezoluție [60]: instrumentul de vânzare a activității (articolul 24), crearea unei instituții-punte (articolul 25), separarea activelor (articolul 26) și instrumentul de recapitalizare internă (articolul 27).

96. În ceea ce privește recapitalizarea internă, astfel cum s-a explicat deja [61], banca în cauză face obiectul unei restructurări bilanțiere prin reducerea valorii contabile și conversia instrumentelor de capital pentru a fi ulterior în mod corespunzător supusă rezoluției sau continuată [62].

58 Al doilea motiv invocat în cauza C-934/19 P.

59 A se vedea al doilea aspect al primului motiv invocat de Algebris și Anchorage în cauza C-934/19 P și al doilea și al treilea motiv invocate de Aeris în cauza C-874/19 P.

60 Aceste instrumente corespund în esență celor prevăzute de DRRB pe care autoritățile naționale de rezoluție le utilizează la punerea în aplicare a planurilor de rezoluție ale SRB și la rezoluția băncilor aflate sub supraveghere națională; a se vedea considerentul (10) al Regulamentului MUR.

61 A se vedea punctele 60-62 de mai sus, din prezentele concluzii.

62 A se vedea articolul 27 alineatul (1) litera (a) și alineatul (2) din Regulamentul MUR.

97. O parte din active, drepturi, pasive sau acțiuni ale băncii aflate în dificultate este transferată în schimbul plății unei contraprestații către o entitate constituită și administrată de autorități, atât în cazul creării unei instituții-punte, cât și al separării activelor. Această entitate are drept obiectiv să le gestioneze cât mai rentabil posibil în perspectiva unei vânzări ulterioare. În cazul instituției-punte, funcțiile critice ale băncii sunt, în orice caz, administrate provizoriu de aceasta. Rămâne o așa-numită bancă rea (*bad bank*) care este lichidată ulterior potrivit legislației normale aplicabile în domeniul insolvenței.

98. Instituția vânzării activității constă, la rândul ei, în transferul acțiunilor sau al activelor, al drepturilor sau al pasivelor băncii aflate în dificultate, dar către un cumpărător privat care trebuie de asemenea să plătească o contraprestație în acest scop. Totuși, atunci când banca aflată în dificultate este vândută integral, ea încetează să existe la acel moment, spre deosebire de cazul creării unei instituții-punte sau al separării activelor.

99. Atunci când decide cu privire la alegerea instrumentului de rezoluție, SRB trebuie să garanteze, în conformitate cu articolul 18 alineatul (5) din Regulamentul MUR, îndeplinirea obiectivelor rezoluției prevăzute la articolul 14. Este vorba în special despre asigurarea continuității funcțiilor critice, despre evitarea consecințelor negative semnificative asupra stabilității financiare și despre protejarea finanțelor publice și a deținătorilor. Cea mai mare protecție posibilă a acționarilor și a creditorilor băncii aflate în dificultate nu face parte dintre obiectivele rezoluției. Adoptarea unei decizii privind instrumentul de rezoluție cel mai bine adaptat acestor obiective implică o evaluare complexă care nu poate face decât obiectul unui control jurisdicțional limitat [63].

100. Evaluarea activelor și a pasivelor nu este decât unul dintre numeroșii factori care prezintă relevanță atât în legătură cu decizia privind stabilirea existenței condițiilor de declanșare a procedurii de rezoluție în sensul articolului 18 alineatul (1) din Regulamentul MUR, cât și cu alegerea instrumentului de rezoluție [64]. În plus, prezintă relevanță rezultatele testului de rezistență, îndeplinirea continuă a condițiilor de autorizare și în special interesul public privind rezoluția care depinde, printre altele, de poziția macroeconomică a băncii și de activitățile acesteia.

101. În acest context, recurentele susțin în mod întemeiat că dimensiunea sau includerea rezervei într-o evaluare provizorie poate conduce la o creștere a pasivelor băncii în cauză, ceea ce, la rândul său, poate influența decizia de intrare în rezoluție [65]. Cu alte cuvinte, o evaluare provizorie excesiv de prudentă poate contribui la adoptarea unei decizii de rezoluție.

102. Cu toate acestea, contrar argumentației recurentelor, o evaluare definitivă *ex post* – chiar dacă ar interveni fără includerea unei rezerve privind o valoare mai mare a activului net al băncii în cauză la momentul rezoluției – nu poate fi utilizată de recurente pentru a demonstra inexactitatea materială a evaluării provizorii sau nelegalitatea deciziei de rezoluție în cadrul procedurii împotriva deciziei de rezoluție.

[63] A se vedea de asemenea articolul 85 alineatul (3) din DRRB.

[64] În special, rezoluția unei bănci nu presupune constatarea supraîndatorării sau a insolvabilității acesteia; a se vedea de asemenea în acest context Hotărârea din 6 mai 2021, ABLV Bank și alții/BCE (C-551/19 P și C-552/19 P, EU:C:2021:369, punctul 62).

[65] A se vedea în această privință de asemenea Gardella, în: Busch/Ferranini (Hrsg.), European Banking Union, *Bail-in and the Financing of Resolution within the SRM Framework*, ediția I, 2015, 11.55.

103. Astfel, pe de o parte, incertitudinile sunt inerente unei evaluări provizorii și nu fac, așadar, ca aceasta să fie „incorectă”. Pe de altă parte, din articolul 20 alineatul (13) din Regulamentul MUR rezultă că decizia de rezoluție nu este ilegală pentru motivul că se întemeiază pe o evaluare provizorie. De asemenea, niciun rezultat de evaluare specific nu impune aplicarea unui instrument de rezoluție specific. Situația este aceeași în cazul în care supozițiile lor se dovedesc ulterior a fi prea prudente.

104. Motivul este că, în caz contrar, sistemul instituit prin Regulamentul MUR și DRRB ar fi lipsit de funcția sa esențială de stabilizare. Astfel, obiectivul principal al MUR, de stabilizare a sistemului financiar și de a reduce la minimum impactul crizelor bancare asupra economiei reale, nu poate fi atins decât dacă autoritățile de rezoluție pot acționa rapid, eficient și ferm [66]. Nu în ultimul rând, în această privință, o importanță decisivă revine încrederii pieței în capacitatea de acțiune a autorităților publice și în menținerea deciziilor acestora [67].

105. Astfel, deși o acțiune împotriva deciziei de rezoluție este, bineînțeles, posibilă, aspectul central al protecției jurisdicționale constă în mod clar în controlul ulterior al caracterului just al compensației pe care acționarii și creditorii o pot pretinde pentru pierderea drepturilor lor de proprietate. Acest lucru este ilustrat de articolul 85 alineatul (4) din DRRB, potrivit căruia anularea unei decizii luate de o autoritate de rezoluție nu trebuie să afecteze niciun act administrativ adoptat ulterior și nicio tranzacție încheiată ulterior.

106. Or, astfel cum se va arăta în continuare, contrar celor pretinse de recurente, evaluarea definitivă *ex post* nu are nicio incidență asupra acestei compensații.

*b) Evaluarea definitivă* ex post *ca temei al despăgubirii juste în sensul articolului 17 alineatul (1) a doua teză din cartă?*

107. Recurentele consideră în esență că articolul 20 alineatele (11) și (12) din Regulamentul MUR s-ar întemeia pe concepția juridică a articolului 17 alineatul (1) a doua teză din cartă. Întrucât o evaluare provizorie nu ar ilustra în mod valabil valoarea acțiunilor și a instrumentelor de capital relevante ale băncii în cauză, adevărata valoare economică destinată compensării ar trebui stabilită printr-o evaluare definitivă *ex post* în sensul acestei dispoziții.

108. Concret, Algebris și Anchorage presupun că o evaluare definitivă *ex post* ar fi condus, în speță, la un deficit de capital mult mai redus, în urma căruia nu ar fi fost necesare reducerea valorii contabile și conversia instrumentelor de fonduri proprii de nivel 1 suplimentar și de fonduri proprii de nivel 2 [68]. Recurentele deduc de aici că o evaluare definitivă *ex post* ar putea constitui temeiul unei compensații. Aeris susține, la rândul său, că o evaluare definitivă *ex post* ar fi putut conduce, în speță, la concluzia că valoarea activului net al Banco Popular era pozitivă la momentul rezoluției. În acest caz, acțiunile sale la Banco Popular ar fi avut de asemenea o valoare pozitivă pentru care ar trebui, așadar, să primească o compensație [69].

[66] A se vedea punctul 67 din prezentele concluzii.

[67] A se vedea în această privință Wojcik, *Bail-in in the Banking Union*, CMLR 53 (2016) 91 (131).

[68] A se vedea al treilea aspect al primului motiv invocat în cauza C-934/19 P.

[69] A se vedea al doilea motiv și al doilea aspect al celui de al treilea motiv invocat în cauza C-874/19 P.

109. Astfel, articolul 20 alineatele (11) și (12) ar prevedea că acționarii și creditorii afectați ar trebui să primească o compensație pentru valoarea instrumentelor lor, rezultată ulterior pe baza evaluării definitive *ex post* a instituției de credit. Dincolo de textul explicit al dispoziției, acest lucru ar trebui să se aplice indiferent de instrumentul de rezoluție aplicabil.

110. Tribunalul ar fi săvârșit, așadar, o eroare de drept statuând că o reajustare a valorii contabile a acțiunilor sau a creanțelor pe baza unei evaluări definitive *ex post* nu ar putea fi avută în vedere decât în cazul aplicării instrumentului de recapitalizare internă și că o majorare ulterioară a contraprestației nu ar putea fi avută în vedere decât în cazul transferului activelor către o instituție-punte sau către un vehicul de gestionare a activelor.

111. Trebuie admis că este corectă argumentația recurentelor potrivit căreia reducerea la zero a valorii contabile a acțiunilor care determină anularea acestora, precum și reducerea valorii contabile și conversia instrumentelor de capital în acțiuni în strânsă legătură cu transferul ulterior al acțiunilor nou-constituite către un cumpărător trebuie considerate o lipsire de bunuri. Astfel, aceasta determină pierderea în mod forțat, complet și definitiv a calității de proprietar a acționarilor și a creditorilor în cauză. Un transfer către stat sau către o autoritate publică nu este necesar în această privință [70].

112. În cazul lipsirii de bunuri, articolul 17 alineatul (1) a doua teză din cartă prevede că aceasta trebuie să servească unei cauze de utilitate publică și să facă obiectul unei despăgubiri juste acordate în timp util [71]. Acest lucru este valabil indiferent de instrumentul de rezoluție care a fost pus în aplicare. În conformitate cu jurisprudența Curții Europene a Drepturilor Omului [72], de regulă, este justă o despăgubire la valoarea de piață; totuși, în anumite împrejurări, chiar și o despăgubire inferioară valorii de piață poate fi considerată justă [73].

113. Cu toate acestea, în cazul lipsirii de acțiuni sau de instrumentele de capital emise de o bancă aflată în dificultate, o compensație egală cu valoarea de lichidare, astfel cum este stabilită în cadrul celei de a treia evaluări în temeiul articolului 20 alineatul (16) din Regulamentul MUR [74], trebuie considerată justă. La această compensație ar avea, în principiu, dreptul și recurentele în temeiul articolului 76 alineatul (1) litera (e) din Regulamentul MUR. Totuși, în speță, valoarea acesteia este zero, întrucât recurentele nu s-ar fi putut aștepta la o plată în cazul unei insolvențe obișnuite [75].

114. În schimb, o compensație superioară valorii de lichidare nu ar fi necesară nici dacă valoarea activului net al băncii în cauză, astfel cum a fost stabilită în cadrul evaluării 2, ar fi fost pozitivă la momentul rezoluției. Astfel, spre deosebire de o întreprindere din economia reală, viabilitatea operațională a unei bănci nu ia sfârșit, ca urmare a particularităților obiectului său de activitate, în momentul în care sunt întrunite condițiile de insolvență, și anume supraîndatorarea sau insolvabilitatea [76]. Dimpotrivă, din momentul în care încrederea pieței este retrasă, numai o intervenție a statului poate împiedica falimentul [77]. Astfel, condițiile de rezoluție în sensul

[70] A se vedea în acest sens Hotărârea din 21 mai 2019, Comisia/Ungaria (drepturi de uzufruct asupra terenurilor agricole) (C-235/17, EU:C:2019:432, punctele 81 și 84).

[71] Hotărârea din 21 mai 2019, Comisia/Ungaria (drepturi de uzufruct asupra terenurilor agricole) (C-235/17, EU:C:2019:432, punctul 87).

[72] Întrucât articolul 17 din cartă corespunde articolului 1 din Protocolul adițional nr. 1 la CEDO, în conformitate cu articolul 52 alineatul (3) din cartă, acesta din urmă trebuie luat în considerare ca prag minim de protecție; a se vedea Hotărârea din 21 mai 2019, Comisia/Ungaria (drepturi de uzufruct asupra terenurilor agricole) (C-235/17, EU:C:2019:432, punctul 72).

[73] A se vedea în această privință Hotărârea Curții EDO din 25 martie 1999, Papachelas/Grecia (CE:ECHR:1999:0325JUD003142396, § 48).

[74] A se vedea în această privință punctul 58 din prezentele concluzii.

[75] A se vedea punctul 23 din prezentele concluzii.

[76] A se vedea *working document* al Direcției Generale Piața internă, „Discussion Paper on the Debt Write-Down Tool – Bail-in”, p. 5.

[77] A se vedea punctele 66 și 67 din prezentele concluzii.

articolului 18 alineatul (1) din Regulamentul MUR sunt întrunite, de regulă, înainte de intrarea în insolvență a întreprinderii în cauză [78], SRB trebuind să dispună de o marjă de apreciere importantă pentru a constata existența condițiilor de declanșare a procedurii de rezoluție [79].

115. Aceasta înseamnă de asemenea că, din momentul în care sunt întrunite condițiile de declanșare a procedurii de rezoluție – și anume, în special banca se află (probabil) în dificultate – comparația cu situația ipotetică a lichidării sau a unei proceduri normale de insolvență, precum cea efectuată în cadrul celei de a treia evaluări, este adecvată întru totul, deoarece, în lipsa unei intervenții administrative, insolvența ar fi singura alternativă.

116. Acest lucru este valabil chiar și în cazul în care, ca urmare a unei situații economice relativ pozitive a instituției de credit în cauză, se decide, în final, nu o rezoluție în sens strict, ci o restructurare administrativă [80]. Astfel, ceea ce contează este că, ținând seama de încrederea redusă a pieței și de riscul de intrare în dificultate, această restructurare nu ar mai putea fi negociată prin propriile mijloace de către instituția de credit în cauză și de către investitorii săi.

117. Prin urmare, contrar celor pretinse de recurente, valoarea instrumentelor de capital, eventual mai ridicată, potrivit ipotezelor unei evaluări definitive *ex post* 2 în raport cu valoarea de lichidare, nu poate fi considerată valoarea de piață a acestora. Astfel, evaluarea 2 se efectuează ținând seama de intervenția administrativă, iar nu de „condițiile de piață”, și anume fără intervenția autorităților publice [81]. În schimb, conform articolului 20 alineatul (18) litera (b) din Regulamentul MUR, evaluarea 3 se întemeiază pe ipoteza conform căreia măsura rezoluției nu ar fi fost luată.

118. Prin urmare, Curtea a admis deja că, în cazul intrării (probabile) în dificultate a unei bănci, asimilarea situației acționarilor și a creditorilor acestei bănci cu un scenariu ipotetic de lichidare nu constituie o ingerință nejustificată în dreptul fundamental de proprietate al acestora [82].

119. Rezultă că interpretarea dată de Tribunal articolului 20 alineatele (11) și (12) din Regulamentul MUR, prin trimiterea la posibilitatea unei compensații pe baza evaluării 3 în temeiul principiului „no creditor worse off”, nu este contrară articolului 17 din cartă. Astfel, compensația justă pentru lipsirea de proprietate constă în valoarea de lichidare a instrumentelor de capital în cauză, al cărei cuantum este stabilit în cadrul celei de a treia evaluări în temeiul articolului 20 alineatul (16) din Regulamentul MUR. O evaluare definitivă *ex post* în sensul articolului 20 alineatul (11) nu este, așadar, necesară în acest scop.

78 Freudenthaler/Lintner, *Conditions for Taking Resolution Action and the Adoption of a Resolution Scheme*, în: World Bank Group (Hrsg.), Bank Resolution and „Bail-in” in the EU: Selected Case Studies Pre and Post BRRD, Washington D. C. 2017, p. 106; Grünewald, *Legal challenges of bail-in*, ESCB Legal Conference 2017, Frankfurt am Main, 2018, p. 291 și 292.

79 A se vedea în această privință punctele 99 și 100 din prezentele concluzii.

80 O astfel de posibilitate este prevăzută la articolul 27 alineatul (1) litera (a) și la alineatul (2) din Regulamentul MUR (instrumentul de recapitalizare internă ca măsură de restructurare). Totuși, acționarii și creditorii băncii aflate în dificultate nu au dreptul ca autoritatea de rezoluție să restructureze instituția sau să aleagă instrumentul susceptibil să determine cele mai reduse pierderi pentru aceștia. În schimb, în temeiul articolului 18 alineatul (4) din Regulamentul MUR, SRB trebuie să se orienteze în funcție de obiectivele de rezoluție prevăzute la articolul 14. A se vedea în această privință punctele 99 și 103 din prezentele concluzii.

81 A se vedea articolul 10 alineatele (1)-(3) din Regulamentul 2018/345.

82 A se vedea în acest sens Hotărârea din 19 iulie 2016, Kotnik și alții (C-526/14, EU:C:2016:570, punctele 78 și 79), precum și Hotărârea din 20 septembrie 2016, Ledra Advertising și alții/Comisia și BCE (C-8/15 P-C-10/15 P, EU:C:2016:701, punctele 73 și 74).

*c) Evaluare definitivă* ex post *pentru a restabili egalitatea de tratament cu acționarii și creditorii vizați de alte instrumente de rezoluție?*

120. Algebris și Anchorage susțin de asemenea că această interpretare a articolului 20 alineatele (11) și (12) din Regulamentul MUR ar fi contrară principiului egalității de tratament [83].

121. Având în vedere interpretarea deja prezentată de recurente acestei dispoziții [84], interpretarea reținută de Tribunal conduce la faptul că, în cazul măsurilor de rezoluție prevăzute la alineatul (12) – și anume recapitalizarea internă, crearea unei instituții-punte și separarea activelor –, acționarii și creditorii în cauză ar fi obținut în final o compensație mai ridicată pentru pierderea pe care au suferit-o, beneficiind astfel de un tratament mai bun decât într-un caz precum cel din speță (reducerea valorii contabile și conversia urmate de vânzarea activității). Astfel, în locul simplei compensații egale cu valoarea de lichidare pe baza celei de a treia evaluări, acționarii și creditorii în cauză ar primi, în cazurile prevăzute la alineatul (12), o compensație pentru valoarea mai ridicată a instrumentelor lor de capital rezultată din evaluarea definitivă *ex post*.

122. În această privință, Algebris și Anchorage susțin în esență că între reducerea valorii contabile și conversia instrumentelor de capital efectuată în speță în sensul articolului 21 din Regulamentul MUR și instrumentul de recapitalizare internă prevăzut la articolul 20 alineatul (12) litera (a) în sensul articolului 27 nu ar exista o diferență atât de mare încât să poată justifica luarea în considerare a reajustării valorii contabile a acțiunilor sau a creanțelor numai în cazul aplicării acestuia din urmă.

123. Această argumentație nu poate fi însă admisă.

124. Astfel, articolul 20 alineatele (11) și (12) din Regulamentul MUR nu prevede nicio compensație pentru o lipsire de bunuri în sensul articolului 17 alineatul (1) a doua teză din cartă, ci posibilitatea unei corecții în cazul modificării conținutului drepturilor de proprietate. Totuși, această corecție – mai precis, reducerea valorii contabile a acțiunilor sau a creanțelor ori o majorare a contraprestației plătite pentru transferul activelor sau drepturilor către o altă întreprindere – nu este pur și simplu posibilă în cazul reajustării valorii contabile și al conversiei instrumentelor de capital urmate de vânzarea activității. Astfel, aceasta conduce la o lipsire de bunuri [85]. Cu privire la aceste două aspecte, prezenta cauză nu constituie, așadar, un scenariu comparabil cu cel din cazurile prevăzute la articolul 20 alineatele (11) și (12) (recapitalizare internă, crearea unei instituții-punte, separarea activelor).

125. Pentru a ilustra: în aceste din urmă cazuri, ca urmare a aplicării acestor instrumente, în anumite circumstanțe, acționarii și creditorii pot să participe într-o altă întreprindere, de exemplu, o instituție-punte nou-creată. Alternativ, valoarea participațiilor acestora poate fi redusă ca urmare a măsurii de rezoluție, de exemplu, pentru că au fost reduse în cadrul recapitalizării interne sau pentru că toate activele de valoare au fost separate ori transferate către o instituție-punte, în timp ce participațiile sau creanțele lor rămân în patrimoniul băncii aflate în dificultate. De asemenea, este posibil ca ambele efecte să se producă. Cu toate acestea, într-o primă etapă, ei nu sunt lipsiți integral și definitiv de drepturile lor de proprietate.

[83] Al doilea motiv invocat în cauza C-934/19 P.

[84] A se vedea în această privință punctul 107 din prezentele concluzii.

[85] A se vedea punctul 111 din prezentele concluzii.

126. Prin urmare, o corectare a valorii dreptului de proprietate este încă posibilă în aceste cazuri printr-o evaluare definitivă *ex post* și poate fi necesară, în anumite împrejurări, chiar din motive de proporționalitate [86].

127. În schimb, în primul rând, în cazul reducerii valorii contabile și al conversiei complete a tuturor acțiunilor și instrumentelor de capital relevante și al transferului ulterior al acțiunilor nou-constituite către un terț (și anume, în speță, vânzarea activității), este pur și simplu imposibil să se reducă din nou valoarea contabilă a instrumentelor de capital a căror valoare contabilă a fost redusă și care au fost convertite în prealabil. Astfel, ca urmare a acestei operațiuni, instrumentele respective sau entitatea emitentă nu mai există. În consecință, Tribunalul s-a întemeiat în mod corect, în acest context, pe considerația că recurentele nu ar mai fi acționare sau titulare ale instrumentelor de capital relevante ale Banco Popular [87].

128. Argumentul Algebris și al Anchorage, potrivit căruia, în cazul reducerii valorii contabile și al conversiei instrumentelor de capital, în sensul articolului 21 din Regulamentul MUR, acționarii și creditorii trebuie să fie tratați în mod necesar exact la fel ca în cazul unei recapitalizări interne în raport cu articolul 20 alineatul (12) litera (a) din Regulamentul MUR, este, așadar, inoperant. Desigur, este adevărat că exercitarea competențelor de reducere a valorii contabile și de conversie corespunde, în mare parte, aplicării instrumentului de recapitalizare internă. Totuși, aceste competențe nu pot fi luate în considerare aici în mod separat de aplicarea instrumentului de rezoluție care constă în vânzarea activității [88].

129. În al doilea rând, în cazul vânzării activității către un terț privat, spre deosebire de situația în cazul creării administrative a unei instituții-punte sau a unui vehicul de gestionare a activelor, contraprestația nu poate fi majorată nici ulterior. Astfel, acest lucru nu s-ar putea produce decât printr-o intervenție din partea puterii publice în condițiile contractuale stabilite în prealabil [89]. Or, o asemenea competență a SRB ar putea compromite serios eficacitatea instrumentului de vânzare a activității și, prin urmare, obiectivele rezoluției. Astfel, acest instrument prezintă avantajul important că riscurile pentru autoritățile publice rămân extrem de reduse, întrucât menținerea continuității funcțiilor critice și a protecției activelor este în esență asumată de cumpărătorul privat. Cu toate acestea, dacă un cumpărător privat ar trebui să se aștepte că ar putea fi obligat la plata ulterioară a unei contraprestații majorate, efectele deciziei, deja riscante din punct de vedere comercial, de preluare a unei bănci aflate în dificultate ar fi total imprevizibile. Este probabil ca, în astfel de împrejurări, să nu se mai găsească părți interesate pentru o preluare a întreprinderii în contextul rezoluției.

130. Din considerațiile care precedă rezultă că situația acționarilor și a creditorilor din cazurile menționate la articolul 20 alineatele (11) și (12) din Regulamentul MUR nu este comparabilă cu situația acționarilor și a creditorilor vizați în cazul vânzării activității.

131. Amintim aici, doar din motive de exhaustivitate, că efectuarea sau neefectuarea unei evaluări definitive *ex post* nu poate repune în vreun fel în discuție decizia privind vânzarea activității în locul recapitalizării interne, al creării unei instituții-punte sau al separării activelor [90]. De asemenea, nu există nici un drept de aplicare a instrumentului de rezoluție care să permită o

[86] A se vedea în acest sens, în privința recapitalizării, Hotărârea din 19 iulie 2016, Kotnik și alții (C-526/14, EU:C:2016:570, punctul 102).

[87] A se vedea punctul 52 din ordonanța atacată pronunțată în cauza T-599/18 și punctul 54 din ordonanța atacată pronunțată în cauza T-2/19.

[88] Hotărârea din 4 martie 2021, Liaño Reig/SRB (C-947/19 P, EU:C:2021:172, punctul 70).

[89] A se vedea în această privință de asemenea Hotărârea din 4 martie 2021, Liaño Reig/SRB (C-947/19 P, EU:C:2021:172, punctul 74).

[90] A se vedea în această privință punctele 99-103 din prezentele concluzii.

pierdere patrimonială minimă pentru acționari și creditori; este esențial, mai degrabă, să se identifice instrumentul de rezoluție care realizează cel mai bine obiectivele rezoluției prevăzute la articolul 14 din Regulamentul MUR [91].

132. În cazul în care privarea de proprietate asupra instrumentelor de capital este necesară pentru o cauză de utilitate publică, aceasta trebuie doar să facă obiectul unei despăgubiri juste acordate în timp util [92], ceea ce totuși – astfel cum a arătat deja Tribunalul [93] și cum a fost prezentat în detaliu și în cadrul prezentelor concluzii [94] – nu este garantat de evaluarea definitivă *ex post* în sensul articolului 20 alineatul (11) din Regulamentul MUR, ci de evaluarea 3, potrivit articolului 20 alineatul (16) din Regulamentul MUR.

133. Prin urmare, Tribunalul nu a săvârșit o eroare de drept nici cu privire la acest aspect.

### *C. Concluzie*

134. În concluzie, Tribunalul a constatat, așadar, în mod întemeiat că efectuarea unei evaluări definitive *ex post* în împrejurările speței nu ar putea avea niciun efect asupra situației juridice a recurentelor: aceasta nu ar putea determina nici reajustarea valorii contabile a acțiunilor sau a creanțelor lor, nici plata unei alte compensații sau despăgubiri. Ea nu ar putea nici să servească recurentelor, în cadrul acțiunii îndreptate împotriva deciziei de rezoluție, în scop probatoriu sau de susținere a acțiunii.

135. Această concluzie permite de asemenea, în cele din urmă, respingerea argumentelor recurentelor care se întemeiază în esență pe o obligație formală sau obiectivă a SRB de a efectua o evaluare *ex post* care decurge din articolul 20 alineatul (11) din Regulamentul MUR.

136. Astfel, prin intermediul primului aspect al primului motiv invocat în cauza C-934/19 P, Algebris și Anchorage susțin că obligația de a efectua o evaluare *ex post* în temeiul articolului 20 alineatul (11) primul paragraf nu ar fi neapărat și în special subordonată condiției ca aceasta să poată îndeplini unul dintre obiectivele menționate în cadrul celui de al doilea paragraf.

137. Același punct de vedere este susținut și în primul și al patrulea aspect ale primului motiv invocat de Aeris în cauza C-874/19 P, potrivit cărora, pentru ca acțiunea sa să fie admisibilă, ar fi necesar numai ca decizia de a nu efectua o evaluare definitivă *ex post* să producă efecte juridice obligatorii și să nu mai poată fi contestată în cadrul acțiunii îndreptate împotriva deciziei de rezoluție în conformitate cu articolul 20 alineatul (15) din Regulamentul MUR. Respingerea acțiunii de către Tribunal ar fi, așadar, contrară dreptului său la o protecție jurisdicțională efectivă.

138. În această privință, trebuie amintit totuși că, pentru ca o acțiune în anulare introdusă de o persoană fizică sau juridică să fie admisibilă, nu este suficient ca decizia atacată să producă efecte juridice obligatorii. Dimpotrivă, efectele juridice obligatorii ale acestui act trebuie să fie de natură să afecteze interesele reclamantului, modificând în mod distinct situația sa juridică [95].

[91] A se vedea în această privință punctul 99 și nota de subsol 80 din prezentele concluzii.

[92] A se vedea punctul 112 din prezentele concluzii.

[93] Punctul 54 și următoarele din ordonanța atacată dată în cauza T-599/18 și punctul 57 și următoarele din ordonanța atacată dată în cauza T-2/19.

[94] A se vedea punctul 113 și următoarele.

[95] A se vedea Hotărârea din 13 octombrie 2011, Deutsche Post și Germania/Comisia (C-463/10 P și C-475/10 P, EU:C:2011:656, punctele 36 și 37).

139. Cu alte cuvinte, nu se recunoaște persoanelor neprivilegiate vizate de articolul 263 TFUE posibilitatea de a solicita un control abstract de legalitate a actelor Uniunii. Acest lucru nu este contrar nici articolului 47 din cartă, întrucât acesta nu prevede decât dreptul de a exercita o cale de atac efectivă împotriva unei măsuri care *aduce atingere drepturilor și libertăților garantate de dreptul Uniunii* acestei persoane.

140. În consecință, eventuala existență a unei obligații formale sau obiective pentru SRB de a efectua o evaluare definitivă *ex post* în temeiul articolului 20 alineatul (11) din Regulamentul MUR nu poate, în orice caz, schimba cu nimic faptul că admisibilitatea acțiunilor în fața Tribunalului presupune o afectare directă a recurentelor. Or, această situație nu se regăsește potrivit considerațiilor care precedă, astfel încât Tribunalul a statuat în mod întemeiat că acțiunile trebuie respinse ca inadmisibile.

141. Prin urmare, recursurile sunt nefondate.

## VII. Cheltuielile de judecată

142. În temeiul articolului 184 alineatul (2) din Regulamentul de procedură al Curții, atunci când recursul nu este fondat, Curtea se pronunță asupra cheltuielilor de judecată. În această privință, potrivit dispozițiilor articolului 184 alineatul (1) coroborate cu cele ale articolului 138 alineatul (1), partea care cade în pretenții este obligată, la cerere, la plata cheltuielilor de judecată.

143. Întrucât, potrivit considerațiilor care precedă, SRB a solicitat obligarea recurentelor la plata cheltuielilor de judecată, iar ele au căzut în pretenții, se impune ca acestea să fie obligate să suporte, pe lângă propriile cheltuieli de judecată, și pe cele efectuate de SRB.

## VIII. Propunere de decizie

144. În concluzie, sugerăm Curții să se pronunțe după cum urmează:

1. Respinge recursurile formulate împotriva ordonanțelor Tribunalului Uniunii Europene din 10 octombrie 2019, Aeris Invest/SRB (T-599/18, EU:T:2019:740) și Algebris (UK) și Anchorage Capital Group/SRB (T-2/19, EU:T:2019:741).

2. Obligă Aeris Invest Sàrl la plata cheltuielilor de judecată în cauza C-874/19 P; obligă Algebris (UK) Ltd și Anchorage Capital Group LLC la plata cheltuielilor de judecată în cauza C-934/19 P.